

OSTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

3

marec
leto V
1934

priložena je mehko-
vezana knjiga ivana
šmeleva: „m a r y“
ista knjiga, v platno
vezana, bo priložena
pr hodnji mesec.

ženain dom

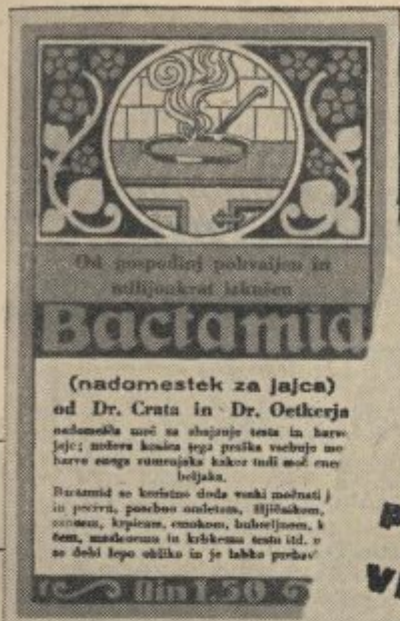
*Ob vsaki
priliki
vedno
eleganten,*

ker dobiva vedno
modne vzorce
blaga pri tvrdki

*A. & E. Skabernè
Ljubljana*

GOSPODINJE!

PRAVA DOMAČA JED LE S PRAVIM DOMAČIM IZDELKOM.

Oči gospodinje polivajem in
redljivokrat izmenim

Bactamid

(nadomestek za jajca)
od Dr. Crata in Dr. Oetkerja

nadamočila moč se obhajuje testa in har-
feji; masev kosica tega praška vsebuje mo-
harve snage rumenjaka kakor tudi moč ene
beljaka.

Bactamid se koristno doda vsaki močnati)
in pecrni, posebno omletam, bljščakom,
zmesem, kopicam, omakom, kuhinjskim, k
čeni, maslacem in krekemu testu itd. o
se dobi lepo obliko in je lahko prebav-

UM 1.50 G

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1848. 1932.

Dr. Oetker-jev PRIPOMOČEK ZA VKUHAVANJE za gospodinjo.

Vsebinska teža zavojčka uporabljena po
postranskem navodilu, da 5 kg vkuha-
nega sode, žele, marmelade, sad-
nega sokov, kumarom je sličnega sad-
stalnost in zdravni vjiti kvarenje po
pisnobi ter kisano.

JUGOSLOVANSKA TVORNICA

D. A. OETKERJA

Nadalje proizvajamo še:

pudinge

kreme

šartlje

itd.

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1848. 1932.

Doktor Oetker-jev pecilni prašek

je najboljši!
Zakonito zaščiteno pod
imenom

Backin

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1848. 1932.

Dr. A. Oetker-jev vanilinov sladkor

za kuhinjo.

Ta zavitek zagotavlja, da zadobi velik puding,
krema, kulaf ali 1 liter likerja prijeten
vaniljev aroma.

Vsebinska teža zavojčka nadomestuje 2-3 stroke
dobre vanilije.

Solnce se Vam že prijazno smehlja . . .

Odložite zimsko obleko. Izberite si iz naše velike zaloge zase in za svojo družino spomladanske obleke, plašče, površnike, kostume. Blago naših izdelkov je iz prvovrstnih tvornic, fazone po slovitih pariških modelih, izdelava brezhibna, cena brez konkurence.

Drago Gorup & Co., Ljubljana

Miklošičeva cesta štev. 16/1. Hiša Del. tisk. (Bamberg).

Telefon 32-33.

Za tiskovni sklad so vplačale:

po Din 100—: Ivanka Haberle, Maribor;
po Din 50—: Zagar, Ljubljana; U. Pajk, Maribor; Majnik R., Celje;
po Din 47—: A. Borštnik, Novo mesto;
po Din 46—: Francka Uršič, Celje;
po Din 40—: J. Maselj, Maribor; G. Rakar, Maribor;
po Din 39—: R. Cerk, Hudinja;
po Din 35—: C. Maznar, Tolmin; L. Belič, Meža; M. Novak, Bohinjska Bistrica; F. R., M.;
po Din 31—: B. Uršič, Bled;
po Din 30—: Cvetko M., Ljutomer; Z. R., U.;
po Din 20—: M. Klobasa, Sv. Duh; Marija Bende, Maribor; A. Tršan, Jesenice; D. Z., Lj.; M. Bahum, Ljubljana;

po Din 15—: Albina Jerman, Ljubljana; A. Keber, Ljubljana; Marica Brišnik, Ljubljana;

po Din 13—: Karla Mohar, Lož;

po Din 12—: Fani Žgank, Studenci; Jelen M., Stari trg; Cilka Findeisen, Ljubljana; Jožica Rizman, Sv. Miklavž; Angela Cizej, Št. Rupert;

po Din 10—: M. Žener, Rajhenburg; Jankoš M., Stična; E. Korbar, Videm; Anica Kodela, Teharje; Vera Ciglenšek, Smarje; P. Zelak, Rika Pukl, Zreče; A. Božič, Lancovo; Martina Rojs, Ormož; M. Senk, Kokra; Mara Rabič, Jesenice; A. Kalan, Novo mesto; Ana Seidl, Šoštanj; Alojzija Činprič, Podpreška; Ema Matul, Gjurjevac; Rezi Musar, Dol-Hrastnik; M. D. Jauk, Jelenje;

po Din 9—: E. Maček, Sv. Jurij; Tonči Jager, Loke-Trbovlje;

po Din 8—: Marija Jauh, Suho-Jelenje; M. Grošelj, Ljubljana; Franja Komar, Maribor; A. Pekarek, Gaštelj;

po Din 7—: Fran Pilaš, Maribor;

po Din 6—: Danica Dobrila, Nova vas; A. Zalar, Cerklje;

po Din 5—: Pavla Gril, Gusinje; Medja Lina, Zagreb; Ivana Testen, Radovljica; Z. Ferluga, Maribor; Mara Gorup, Maribor; Fanči Zgonc, Cerknica; Minka Gajič, Beograd; Mici Truhlar, Jesenice; Ilse Oder, Slovenska Bistrica; Iva Bečaj, Dolenja vas; Ana Filipič, Maribor; Vida Vardjan, Podzemelj; K. Tovornik, Ljubljana VII; J. Varoga, Ljubljana;

po Din 4-50: A. Rakež, Šmarje;

(Nadaljevanje na desni strani.)

BANOVINSKA TKALNICA PREPROG V SARAJEVU

izdeluje tkane bosenske in perzijske preproge iz volne in svile, pregrinjala za postelje in divane, zastore, zastirače, blazine in gobelinske slike.

Vzorci v barvah in ceniki se pošljejo na željo brezplačno.

Državni in samoupravni uradniki lahko dobe blago na dolgoročno odplačevanje brez zvišanja cen.

Banovinska tkalnica preprog je bila odlikovana z najvišjimi odlikovanji na tehle razstavah: Dunaj 1890, Karlsruhe 1891, Temešvar 1891, Trst 1891, Zagreb 1891, Pariz 1892, Budimpešta 1896, Bruxelles 1897, Dunaj 1898, Pariz 1900 in 1925, Barcelona 1929, Solun 1930.

«Ojej, ojej! Že zopet sem pozabila

nakazati naročnino za «Ženo in dom». Kaj si bodo neki pri upravi o meni mislili? Pa še položnico sem nekam založila. Gotovo je bila priložena prvi številki! Če je ne najdem, bom pa pisala upravi, naj mi jo pošlje. Sicer si pa prihranim pol dinarja, če kupim položnico za 25 par pri poštnem uradu. Na takšno položnico zapišem znesek in pa naslov: «Žena in dom», Ljubljana, št. 15.490. In to storim še danes!»

Velecenjena gospa!

Pri nakupu blaga za obleke in manufakture sploh se dá prihraniti. Ali poznate naše reklamne cene za pomladno sezono? Evo samo nekaj primerov:

Perilni Creppe, poludelen itd.	Din 9'— do 12'—	Šifoni, prvovrstni, 80 cm	Din 11'— 13'— 14'50
Damsko volнено blago za obleke	Din 28'— 35'— 42'—	Za rjuhe: Molinos, 150 cm	" 17'—
Damsko volнено blago za plašče	" 56'— 75'— 98'—	Domestik, 150 cm	" 20'— 26'—
Blago za deške obleke	" 30'— 42'— 54'—	Za kapne: šifon Creton, 180 cm	" 28'— 32'— 36'—
Kamgarni za moške obleke	" 96'— 132'— 160'—	Ogromna izbira svile vseh vrst že od	Din 12'— naprej.

Nudimo priznано prvovrstno blago.

Kdor pozna kakovost in ceno našega blaga, kupuje samo pri nas.

Specialna trgovina NOVAK — LJUBLJANA
KONGRESNI TRG 15. ← → PRI NUNSKI CERKVI.

po Din 4—: Ana Zolger, Polzela; M. Perc, Trbovlje; Inka Kladnik;
po Din 3—: Pocajt, Teharje; Francka Barle, Trbovlje; M. Kavčič, Ljubljana; Jožica Subert, Moste pri Ljubljani; Justina Jensko, Jesenice-Fužine; Silva Benedik, Kranjska gora; M. Flander, Ljubljana; Fr. Mali, Olševik; M. Planišček, Jesenice na Gorenjskem; A. Rekar, Logatec; H. Trinko, Razvanja; Amalija Trškan, Ljubljana; Lenčka Belousov, Sv. Lenart; Francka Hace, Vrhpolje; Antonija Ivančič, Maribor; M. Kunaver, Ljubljana; Pogučnik M., Podnart; Justi Sodec, Maribor; Vida Skrajner, Ljutomer; H. Da Gian, Sv. Peter v Savinski dolini; Pavla Kosmač, Luče ob Sav.; Slavica Cibic, Novo mesto; A. Bahun, Ljubljana; Nežka Kravanja, Niš; Ana Škofic, Mengeš; B. Rizman, Sv. Miklavž; Hela Gabrijelčič, Banja Luka; Mici Krampelj, Zagreb; Al. Janežič, Radeče; Rozi Rakar, Krčevina; Ivana Grebenc, Preseka; Ant. Krošelj, Brežice; Iv. Abrahamsberg, Planina; Rezi Jeras, Škofljica; Mira Čuček, Ljubljana;
po Din 2—: Minka Zavašnik, Vič; Marija Rus, Ljubljana.
Vsem darovalkam se lepo zahvaljujemo!

Prosim Vas, da mi svetujete, kaj mi je napraviti.

Poročena sem 26 let. Pred dvanajstimi leti sem hudo obolela. Do te svoje bolezni nisem mogla svojemu možu nič hudega očitati. Ob moji bolezni pa je prišel moj mož intimno razmerje najprej z mojo služkinjo, pozneje pa tudi z drugimi. V zadnjem času pa ima razmerje z neko malovredno žensko, ki ima za seboj že prav burno življenje. Do sedaj sem molče trpela, a dalje ne morem več. Svojega moža ne ljubim več in hudo mi je prenašati razne opazke in namigavanja dobrih sosedov in znancev. Čutim, da tako ne more iti več naprej. Kaj naj storim? Ali naj se maščujem, ali naj maščevanje prepustim Najvišjemu? **M. B.**

Iz otroških ust.

Jurček pride iz sosedne sobe.

«Očka, ali stane steklenica črnila dosti denarja?»

«Ne.»

Jurček zmaje z glavo:

«Zakaj se pa mama tako razburja, ker mi je padel črnilnik na preprogo?»

Za žene — najboljše

Iznenadile Vas bodo nizke cene naših pomladanskih plaščev

Din 190'— 240'— 290'—
340'— 390'— 490'— 590'—

Prosimo Vas, gospa, pišite nam dopisnico, da Vam lahko doma pokažemo svoje modele.

TIVAR
ODIJELA

Rešitev uganke „Ljubezen gre skozi želodec“

Na posebnem listu, ki smo ga priložili vsem tistim, ki so se udeležili nagradnega razpisa, je uganika »Ljubezen gre skozi želodec« pravilno rešena.

Poslane rešitve sta odsek in uprava skrbno pregledala, izločila vse nepravilne rešitve, zaznamovala na pravihnih vplačano naročnino in jih potem izročila gospodu kraljevemu notarju Karlu Pleiweissu.

Gospod notar je dne 15. februarja t. l. ob 1/16. v svoji pisarni vpričio komisije, gospe Mire Lajovičeve, gospe Francke Sičeve, gospe Ive Karlinove, gospe dr. Zdenke Tominškove in gospe Jöllyjeve, vse iz Ljubljane, s pomočjo treh otrok, ki so izmenoma vlekli za to določene številke, izvršil zrebanje. O tem zrebanju je napravil uradni zapisnik, ki si ga naročnice lahko ogledajo med uradnimi urami v pisarni gospoda notarja Karla Pleiweissa v Ljubljani, Kralja Petra trg, št. 2.

Nagrade so bile takole izžrebane:

Darilo konzorcija »žena in dom« — jedilnica iz kavkaškega oreha, izdelak tvrdke Egidija in Karla Erjavca, je žreb prisodil gospe Josipini Kačar, Ljubljana, Sv. Petra cesta 67.

Darilo naročnice gospe Rezike Magajnovc iz Štor — tridnevna avtomobilska vožnja v Benetke in nazaj, je žreb prisodil gosp. Zore Mici, Šmartno v Tuhinju.

Darilo Jadranske plovitbe d. d. Sušak — prosta potna karta I. razreda za eno potovanje s Sušaka do Kotora in nazaj, je žreb prisodil gosp. Poniž Amaliji, Veliki Bečker, Generala Kovačevića ulica 21.

Darilo tvrdke Pavel Magdič, Ljubljana, Aleksandrova cesta — obleka v vrednosti Din 600.—, je žreb prisodil gosp. Abram Fani, Bohinjska Bistrica 137.

Darilo tvrdke »Elektroindustrija« d. d. Ljubljana, Gosposvetska cesta št. 13, tovarna svetlobnih teles itd. — moderen lesteneec s tremi svetilkami v vrednosti Din 410.—, je žreb prisodil gosp. Zupančič Minki, Krmeljšt. Janž na Dolenjskem.

Darilo tvrdke »Proja« d. z o. z. Ljubljana, Aškerčeva ulica 31 — fine kavne mešanice lastnega izdelka v vrednosti Din 400.—, je žreb prisodil gosp. Zore Mariji, Kamnik, Štna 53.

Darilo knjigovoznice Jugoslovanske tiskarne, Ljubljana, Kopitarjeva ulica — dve dragoceni pisalni mapi, celo usnje, ročno pozlačeni, za dve naročnici po Din 390.—, skupna vrednost Din 780.—, je žreb prisodil gosp. Šetine Mili, Ljubljana, Prekmurska ulica 6, in gosp. Jančigaj Eli, Moravče 4.

Namizni prt Državnega osrednjega zavoda za ženski domači obrt, Ljubljana, Turjaški trg 4/I — v vrednosti Din 300.—, je žreb prisodil gosp. Komel Anici, Brod na Savi, Zrinjskega cesta 45.

Darilo tvrdke V. Lesjak, Ljubljana, Šelenburgova ulica 3 — 6 parov najfinejših svilenih nogavic brez bleška, barve po lastni izbiri v trgovini, v vrednosti Din 300.—, je žreb prisodil gosp. Vovk Franji, Bled.

Darilo tovarne pletenin Dragotin Hribar, Ljubljana, Zaloška cesta 14 — 1 tucat svilenih damskih nogavic, tovarniška vrednost Din 275.—, je žreb prisodil gosp. Žagar Josipi, Kotoriba (Medjimurje).

Darilo Mestne plinarne v Ljubljani — emajlirana kuhinjska posoda, obstoječa iz treh loncev in enega vrča, v vrednosti Din 270.—, je žreb prisodil gosp. Mazi Ivanki, Ljubljana, Staretova ulica 27.

Darilo tvrdke Kristal d. d. Ljubljana VII, tovarna ogledal in brušenega stekla — brušeno stensko ogledalo v vrednosti Din 260.—, je žreb prisodil gosp. Šnajder Ančki, Bled, »Toplice«.

Darilo tvrdke A. & E. Skaberne, Ljubljana, Mestni trg — linolej v vrednosti Din 250.—, je žreb prisodil gosp. Robič Pavli, Limbuš.

Darilo tvrdke L. Mikuš, tvornica dežnikov, solnčnih in vrtnih senčnikov, Ljubljana, Mestni trg 15 — fini damski modni dežnik v vrednosti Din 250.—, je žreb prisodil gosp. Papler Ivanki, Jesenice - Fužine, Jadranska cesta 14.

Darilo tvornice gume in obutve Bača, Borovo - Vukovar — tri nakaznice za tri naročnice, in sicer po 1 par ženskih, moških in deških čevljev po izbiri, je žreb prisodil naročnicam: gosp. Kopitar Dragici, Ljubljana, Hrenova ulica 5, gosp. Vesel Liji, Ljubljana, Miklošičeva cesta 19, in gosp. Klarer Marici, Ljubljana VII, Kavškova ulica 24.

Darilo tvrdke J. Zorn d. z o. z. Ljubljana VII, Lepodvorska ulica 23 — damski kovčeg v vrednosti Din 120.—, je žreb prisodil gosp. Milač Justini, Zagreb, Rabusova ulica 12.

Darilo tvrdke Dragotin Hribar, Ljubljana, Zaloška cesta 14 — 1 tucat moških obujk v vrednosti Din 95.—, je žreb prisodil gosp. Kralj Valeriji, Pražakova ulica 8/III.

Darilo Delniške tiskarne d. d. v Ljubljani, Miklošičeva cesta — 5 albumov za fotografije v vrednosti Din 350.—, je žreb prisodil naročnicam gosp.: Bitenc Miheli, Ljubljana, Černetova ulica 19, Rode Ani, Ljubljana, Miklošičeva cesta 18/I, Popović Desanki, Beograd, Dr. Kestera ulica 2 a, Pohar Maksi, Slovenjgradec, Gordijenko Kati, Županja, Srem, tvornica tanina.

Pet »Elida«-kaset za pet naročnic je žreb določil naročnicam gosp.: Iršič Nežki, Slovenjgradec, Turiška vas, Počaj Nežki, Braslovče, Babnik Amaliji, Beograd, Vojvode Mišića ulica 8, Vidmar Zofi, Domžale, Stivan Margit, Gederovci (Rankovci).

Darilo tvrdke A. Pintar, Ljubljana, Gosposvetska cesta 14 — 1/4 kg žgane kave, 1/2 kg Jajnin, 1 Chlorodont, 1 Uran-krema in puder, skupna vrednost Din 56.—, je žreb določil gosp. Engelmann Ani, Ljubljana, Drenikova ulica.

Darilo drogerije Gregorič, Ljubljana, Prešernova ulica 4 — 4 boni po Din 50.— za štiri naročnice, je žreb določil naročnicam gosp.: Damiš Milki, Ptuj, Ljutomerska ulica 29, Rupnik Ivici, Kranjska gora, Jezovšek Milici, Gornja Lendava, Zmitek Franji, Bohinjska Bistrica.

Darilo tvrdke »Pekatele«, tovarne testenin, Vič-Glince — 20 kg »Jajnin« v celofanskih vrečicah po 1/4 kg za 10 naročnic (vsaka dobi 8 vrečic po 1/4 kg, skupaj torej 2 kg), je žreb prisodil naročnicam gosp.: Kovačič Mici, Stražišče 238, Kozar Julki, Jesenice na Gorenjskem, Krekov trg 3, Jankovič Angeli, Vič-Rožna dolina, cesta XI/15, Zalaznik Karmeli, Prevalje, Valjavec Milici, Vič-Glince, cesta II/5, Šiška Roži, Ljubljana VII, Podmilščakova ulica 7, Podlipec Mariji, Ljubljana, Knafljeva ulica 9, Pogačnik Ivi, Ljubljana, Bohoričeva ulica 5, Pahič Mariji, Lokanja vas, p. Slov. Bistrica, Gostiša Margiti, Ljubljana, Zrinjskega ulica 5.

Darilo parfumskega podjetja Nobilior, Zagreb, Jelačićev trg 15 — 30 nakaznic za izdelke Nobilior v vrednosti po 30 Din za 30 naročnic, skupna vrednost Din 900.—, je žreb prisodil naročnicam gosp.: Gošnik Mariji, Celje, Ozka ulica 6, Svetina Tončki, Bled, Hotel Toplice, Pahor Mariji, Pristava, Toroš Eli, Ribnica (Dolenjsko), Breskvar Lojzki, Ljubljana, Trnovska ulica 3, Pelicon Mari, Ljubljana, Kazina I, Modic Minki, Vincarje 7, Škofja Loka, Svetlič Alojziji, Vič 62, Deželak Mariji, Zagreb, Josipovac 4, Mihelčič Dani, Litiija, kolodvor, Kalan Mery, Gorenja vas, Ulčar Mariji, Bled 1/16, Škofljanc Mimi, št. Vid nad Ljubljano, Kalan Tončki, Trbovlje II, Dominko Franji, Dol. Nemška vas, p. Trebnje, Jeglič Malči, Zasip, p. Bled 1, Jug Marici, Studenci pri Mariboru, Sokolska 42, grofici Auersperg Angeli, Ljubljana, Zavorovalnica Anker, Pregrad Alojziji, Podčetrtak, Jerovšek Mimi, Črnomelj, kolodvor, Dolinar Anici, Poljane nad Škofjo Loko 45, Gosar Fani, Borovnica, Rovani Josipini, Kočevje, Pavlina Reziki, Gornja Lendava, Bavdek Mari, Ljubljana, Soška ulica 11, Jordan Anči, Litiija, Mihelčič Mariji, Ljubljana, Borštnikov trg 1/II, Regvar Mariji, Zagreb, Pejačevićev trg 2, Goričan Nežka, Skalica 1, p. Slovenske Konjice, Benedik M., Bled.

Vsem ostalim naročnicam, ki so nganko pravilno rešile, vrtlagamo danes po eno knjigo Pošljake so bile dvakrat pregledane. Če bi ta ali ona svoje knjige le ne prejela, naj najpoprej vpraša na pošti, kje je knjiga ostala.

FAVORIT DOBREGA OKUSA..

... pomeni od dobrega izbrati najboljše, od najboljših mil Elida Favorit milo. Ono varuje Vašo čisto polt, njegov čudoviti vonj ostane v milu, dokler se isto do kraja ne porabi. Redno negovanje z Elida Favorit milom ohrani ljubkost mladostnega videza,

ELIDA *Favorit* MILO

Ali naj se poročim? Odločitev ste prepustili nam in od nas naj bo odvisna Vaša usoda. Za tako važno odločitev pa ni zadosti, da ste vso svojo zadevo napisali v kratkih vrsticah, temveč je treba že vedeti tudi še druge reči, ki so važne za odločitev. Zato Vam določnega odgovora ne moremo dati. Pač pa Vam prinašamo nekaj nasvetov naših naročnic. Evo jih:

I. Tudi jaz sem stala nekoč pred takim vprašanjem, pa sem se odločila za «brezskrbno» samsko življenje z lepo penzijo, ki jo bom na stara leta sama uživala. Danes pa sem «stara devica» brez sorodnikov, brez prijateljev. Popolnoma sama, zapuščena «uživam svoj mir». Toda kaj se to pravi, ve samo tista, ki životari življenje zagrenjene samotarke. Rečem Vam, da je bolje, če stradate ob strani moža, če morate žrtvovati vso sedanjo udobnost za zakon, poln skrbi in odgovornosti, pa Vam bo še vedno lepše kakor

meni. Vsaj nekaj svetlih dni boste imeli v življenju, ki Vam bodo ostali v lepem spominu. Nič se ne prenašljajte!

Eva L.

II. Imam sina, ki se je poročil, ko je imel 24 let, z lepo vdovo, kateri se ni poznalo, da jih ima že preko trideset. Zakon je bil prva leta srečen. Ko pa so prišli otroci, je povsem naravno, da je nekdanja lepota izginila. Moja snega je dobra žena in vzorna mati. Čisto razumljivo je, da nima nobenega razumevanja za plitko zabavo, za ples, za norčavosti, ki jih ima moj sin polno glavo. Nihče ne more od nje zahtevati, da bi se vedla in oblačila kakor dvajsetletno dekle. Vsega tega moj sin, ki ima sedaj 32 let, ni razumel. Kar sem se najbolj bala, se je lansko leto zgodilo. Poiskal si je drugo in ni prav nič pomagalo, da sem mu dokazovala, kakšno vzorno ženo ima. Branila sem mu, ker sem še danes prepričana, da bo pri drugi še bolj razočaran. Živim skupaj s snego in z vnuki. Čeprav mi ona nikdar ne potoži, vendar dobro vem, da trpi. Zato ne vzemite mlajšega možkega.

Izkušena mati.

III. Tudi jaz imam moža, ki je precej mlajši od mene. Poročena sem skoraj četrto stoletja in vso to dobo nisem še nikdar obžalovala, da sem se poročila z mlajšim člove-

kom. Preživela sva hude čase. Med vojno je bil ujet in ga nisem šest let videla. Sedaj je bil osem mesecev brezposeln in trda nama je predla. Pa vendar skupaj z otroki laže prenašamo vse težke skrbi, kakor pa bi jih mogla sama. — Če Vam more preprosta žena svetovati, Vam rečem: vzemite ga! Mici M., Lj.

Obupana mati. Ako se otrok izpridi, je velikokrat temu kriva vzgoja in okolica, v kateri otrok živi. Morda imate svojo hčerko-edinko preveč radi in ste ji vse dovolili. Sedaj pa misli dekletce, da lahko vse stori, kar hoče. S pametno vzgojo pa jo boste že odvadili njenih napak. Navaditi jo morate discipline in reda. Vcepiti ji morate zavest, kaj sme in česa ne sme storiti. Seveda ji tega ne boste dopovedali v enem dnevu, ampak boste dosegli svoj namen s potrpežljivo in resno vzgojo. Prečitajte še enkrat knjigo Milice Stupanove: «Kako vzgojim svojo deco».

LJUBITELJI DECE. Kolo jugoslovenskih sester v Mežici sprejme poročenega upokojenca, ki bi prevzel dečje okrevališče s prostim stanovanjem.

VISOKOSOLKA instruiira vse predmete, posebno matematiko, po zelo nizki ceni in z velikim uspehom.

NOVOSTI TE POMLADI!

Souvan

MANUFAKTURA, LJUBLJANA, MESTNI TRG 24.

MODA'
KVALITETA
VAŠ OKUS

žena in dom

REVIJA ZA SLOVENSKO ŽENO ŠTEV. 3 MAREC 1934 LETO V

Marija Vera (K 25letnemu gledališkemu jubileju)

V začetku marca t. l. praznuje naša heroina, odlična igralka, žena svetskega obzorja in najširšega znanja, gospa Marija Vera, svojo «srebrno poroko» s teatrom.

Njena jubilejna predstava bo po njej dramatisirana I. Tavčarjeva monumentalna «Visoška kronika», ki jo bo režirala jubilatka sama. V dramatisaciji nastopi v vlogi Pasaverice-trpinke.

Pisati o gospe Mariji Veri kot ženi, umetnici in svetovljanki ni namen teh vrstic, saj bo objava njenega pisma o jubilejni predstavi, naslovljenega na našega recenzenta, najbolj ustrezala njenim željam ob njenem prazniku. Ugotovimo pa naj znova, da sta življenjska pot in poklicna borba jubilatke v dobi 25 let eno samo navdušenje, eno

samo nepretrgano izpopolnjevanje po deskah evropskega slovesa in da je malokatera slovenska žena v tako veliki meri ko ona spoznala vso prelest mlade, ustvarjajoče volje, a da je tudi malokateri ženi poleg globokih uspehov bilo usojeno spoznati vso gorjupnost in križeve postaje življenja.

Zdaj snuje in se pripravlja za svoje doživljeno-zrele kreacije v svojem zatišju pod Rožnikom, kamor se je umaknila, da preživi sredi polj in v pokoju gozda svojo plodonosno jesen. O svoji jubilejni predstavi pa naj govori visoko spoštovana jubilatka namesto nas — sama.

„Moja prisrčna želja je, zainteresirati Vaše čitateljice za «Visoško kroniko». Njej je trenutno posvečeno vse moje delo. Če bo predstava imela lep uspeh — bo to zame največje veselje na dan moje «srebrne poroke» s teatrom. Zato naj pri tej priliki opozorim naše gospe in gospodične, kako izredno živo, z globokim doumetjem je Ivan Tavčar ustvaril svoje ženske like — in jim dal čudovito resničnost:

Mati Barbara: mučenica — Mater Dolorosa;

Margareta: mlado dekle, polno tople ženskosti, ganljiva samaritanica — v kateri se izpolni najlepša, a tako redko doživljena usoda: ena sama ljubezen in ena sama zvestoba vse življenja.

Starka, mati Jeremije Wulffinga: zadnja luteranka, izklesan lik verskega fanatizma, živa kronika umirajoče veroizpovedi.

Pasaverica: trpinica. Njeno mladost je uničila in razdrla tridesetletna vojna — njena starost pa se je razmučila in razgarala v tujini, ki jo prepotuje s palico v roki in s težkim bremenom na hrbtu, stradajoč in služeč borni kruh zase in predosem za svojo vnukinjo, siroto Agato.

Agata: mala mučenica, nedolžno jagnje — ki trpi za grehe sveta.

Ana-Renata: Plemkinja, polna življenja in moči, ki čez teden dela na svojih njivah, ob nedeljah pa pleše in se veseli svoje mladostne sile in moči.

Loške meščanke: sijajne figure poštenih, dobrih, odkritosrčnih kranjskih žena.

Nobena vseh teh navedenih žensk ne govori mnogo — a vsaka živi svojo lastno usodo prepričevalno in odločno, podobno ženam in dekletom v Shakespeareovih dramah.

Nikar se ne jezite name, ker na Vaša zelo zanimiva vprašanja — danes ne morem odgovoriti. Pa drugič — če Vas bo še zanimalo. Upam, da z letošnjim tretjim marcem ne bo — konec in da bom imela tudi potem še priliko to in ono povedati o teatru in izven teatra.

Za zdaj: Na svidenje na dan «Visoške kronike»!

Pozdravlja Vas

Marija Vera.“

Redakcija revije «Žena in dom» želi odlični ženi še mnogo trajnih in častnih odrskih uspehov v procvit naše drame in slovenske umetnosti.

Ivo Peruzzi.

Alojz Gradnik:

Iz arabske lirike

Neznani pesnik:

Čudna želja

Ni čudno to, da po nji hrepenim,
po nji sprašujem in po nji medlim,
ko vendar je tu notri v meni vsa!
Z očmi jo iščem — in nje jasni lik
živi v očeh teh, ko češčen malik.
Srce v pričakovanju trepeta,
da jo bom videl, ah in vendar mi še
iz mojih grudi neprestano diše.

Amr Ibn Kulthum:

Vprašanje

Ne hodi še, ostani še pri meni.
Naj ti povem še kakšne strašne boli
prestal sem v tej samotni zapuščenosti.
Rad vedel bi, če tudi ti trpela
zavoljo mene si. Odgovor daj:
Neverna nisi bila res nikoli
v vrvenju vojne in metežu mest
možu, ki ti še v mislih bil je zvest?
Kaj si počela, ko je bojni hrum
divjal čez naše kraje in ko zmaga
tvoj rod ovenčala je — o, predraga,
pomisli, jutri, vsi bodoči dnevi
so le skrivnost in medli njih odsevi
samo slepilo so za naš razum.

Moslim Ibn Il Valid Il Anssari:

Strast

„Skrj svojo strast!“ mi pravijo nekteri.
„Ne kaži svetu svojega srca!“
Kako bi bil pokoren taki veri,
če me pogled izdaja in čemu
bi krivdo dajal srcu, ki še v snu
od vseh krivic nobene ne pozna?

Le, ki jo ljubim zdaj, je vsega kriva.
Le ona toži, da preveč ljudem
govóril o ljubezni sem. To vem:

da kar zamolčal sem, je vse še huje.
O, če bi vedeli, kaj vse še skriva,
kaj moje srce v presamoti čuje!

Neznani pesnik:

Solze

Ležala drug ob drugem sva. Čez lice
kot drobne jagode so mi solzé
kapljale iz oči in rekla mi je:

„Ne čudim se, da vir solzá ti lije
če sva oddaljena, to pa ni prav,
da plakaš zdaj še.“ In sem ji dejal:

„Če sva oddaljena, od hrepenenja
po tebi jočem, če pa sem pri tebi,
ker vem, da vse se skoro zopet menja,

in se spet ločiva.“ Privila k sebi
me je in z lica svojega toploto
sušila lic mi mojih je mokroto.

Moslim Ibn Il Valid Il Anssari:

Mračne misli

O, draga moja, če te kdaj zgubim,
v puščavo pojdem, da ko v vetru dim
za vedno izginem. Tam v puščavi v prst
peščeno vrisal bom tvoj mili lik
in sklanjal se nad njim ko majav trst,
rosil s solzámi ga in prosil milo,
da bodi mi v samotni tolažnik.

Ah, če te srce je tako ljubilo
in je to greh in zanj pokore ni,
naj Bog mi nikdar ga ne odpusti.

Neznani pesnik:

Jabolko

Sprejel sem belordeče jabolko
iz dražestne mladenke bele roke,
ki vtrgala ga z veje je visoke,
pregibne, kot nje vitko je telo.

Ah, ko položil nanj sem svojo dlan,
da njene grudi so, se mi je zdelo
in blag je vonj njegov bil kot bi zrelo
telo duhtelo njeno, z nje je lica
na njem se lesketala rdečica
in z njenih ust pojil sem se krvjo,
ko gladen vgriznil v sočno sem meso.

Kalif Yazid Ibn Moauja:

Moreča ljubezen

Na kolenih sem moledoval
za ljubezen njeno. Rekla mi je:
„Mar ne veš, da vsi, ki v sanj omami
me objemajo, ko zor zasije
in zbude se na ležišču sami,
z mečem si prebodejo srce.
Mnogi, ah premnogi šli so že
v strasti slepi takšno pot do smrti.
Drugi spet od kljubovanja strti
in zatajene bolesti, v kraj
drug odšli so, ni jih več nazaj.“

Odgovoril sem ji: „Glej, boga
prosim noč in dan za odpuščanje
za to strast, ki žene me v brezdanje
globočine — ali vendar verno
še te ljubim, ljubim neizmerno.“

Ah, in vendar me je brez srca
zapustila. Nisem šel za njo;
zdaj sem ko usahnjeno drevo.

Soyuti:

Spomin

Nikoli ne pozabim te noči
prečudne, ko na naju mesec blede
do jutra rosnega je lil svoj sij.
Sama sva bila, lukavcev pogledi
prežali niso v naju, tuj korak
ni naju motil, le valovi reke
šumeli tiho so skoz nočni mrak.

Zasvetil zor je, na lasé, obleke
razpuščene in skoro vsepovsod
vzbleščali tisočeri so rubini
in že so po osolnčeni dolini
valovi zlati rezali si pot.

Vatikanski vrt

V Jani živi le ena misel. Mati postane. Jana stiska roke in se smeje skozi solze.

Mati bo!

Zdaj ve to že za gotovo. Kaj poreče Dušan? Jana bi zakričala od radosti. Sladka skrivnost materinstva se je vselila v njeno življenje in jo nepopisno obogatila. Tako preprosto, tako človeško vsakdanje, a vendar je Jana najsrečnejše bitje.

Prvi hip jo je izbegalo nepričakovano odkritje. Zatrepetala je v čudni nejasni bojazni, a se je takoj umirila. Bojazen se je umeknila spoznanju prečudne sreče in naraščajočega hrepenenja po otroku.

Kaj poreče Dušan?

Zaprla je stanovanje, da mu pohiti nasproti. Kako bi vzdržala doma, sama, sredi tesnih štirih sten, ko je prepolno čuvstvo v prsih. In Dušan bo tako vesel! Pred vratom ga počaka, naj zve čim prej radostno novico.

Jana stopa kakor v sanjah. Danes je svet čaroben vrt, belo češnjevo cvetje se usipa na pota, jasna nebesna modrina se ji smehlja in vse ozračje je božajoče toplo. Jana je srečna. Vsa mlada in cvetoča hiti možu nasproti in se smeje rožam in svetli cesti.

«Dušan!»

Šepetaje mu zaupa svojo vriskajočo mlado srečo.

«Ali res, Jana? Ti! Ti mala mamica moja!»

Dušan objame mlado ženo in zdrevi s sladkim bremenom v uaročju po poti, se vrtil in se smeje, da naposled ves upehan omahne z njo v travo.

Saj je zdaj pomlad njunega zakona.

*

Čas poteka, hrepenenje in pričakovanje se stopnjuje, sonce lije svetle žarke sreče v malo pripravljeno gnezdo. Včasih Jana zatrepeti, ne more verjeti v stalnost te sreče, preveč lepo je, predolgo. Dušan pa se trudi, da bi bil še bolj pozoren, dober, nežen, nobena reč ga ne sme spraviti iz ravnovesja.

Jana je trudna, zamišljena, vsa pripravljena in vdana. Smehlja se razkazuje nevidnemu sinku vso krasoto snežnobelega opreme in spenja prozorni slap tenčice nad košarico. V prijazni sobi izgotavlja zadnje kose otroškega perila in čaka, kdaj začuje znane korake na hodniku. Prišel je. Vežna vrata stisnjeno zacvilijo.

Danes ne preskakuje stopnic. Po hodniku steče do vrat, a pred sobo se obotavlja. Po navadi je že za vrati, ko je obešal suknjo, klical proti sobi: «Klanjam se, mamica! Ste vsi zdravi? Kaj dela mali jetnik? Še boksa in brca okoli sebe? Sin bo, sin!» Nato jo je med vrati objel in poljubil.

Danes ji gre nemo nasproti, na njegovem obrazu je borba mišic in živcev s prisiljeno mirnostjo.

Jana vidi krinko in izbegano išče odgovora v otožnih očeh.

«Kaj je, takoj reci! Kaj se je zgodilo? Dušan, mene skrbi!»

Dušan se ne premaguje več.

«Jana, proč moram, vsi moramo. Mobilizacija, vojna. V 24 urah moram biti na mestu. Ali razumeš, Jana?»

Jana se zvije in kakor ranjena srna zre v moža. Ni krika, ne stoka iz njenih ust, le proseče ječanje, komaj slišno roti nebesa: «Ne! Ne, ne!»

Dušan izkuša ostati miren, preudaren, a ženina bolečina ga zmede, potlači do obupa.

«Jana, še štiri in dvajset ur imava. Ali ni to strašno?»

Jana razburjeno teka po sobi in brez uma hiti pripravljati najnujnejše reči, kakor bi imel mož nujno odpotovati že v eni uri. Zdaj pa zdaj obstane kakor v krču bolečine in obupno roti moža: «Dušan, lepo te prosim, ne zapusti me sedaj! Ali moraš? Ne gre drugače? Stori, ukreni nekaj, da te puste še pri meni. Lepo te prosim!»

Roke in noge se ji tresejo in čudna bolečina se oglašča v križu.

Jana in Dušan se obupno borita s časom.

Še nekaj ur.

Dušan bi zgrabil čas, stisnil bi ga v pesti in zaustavljal. Saj ni mogoče zapustiti žene v takem stanju.

Še ena ura.

Jana pretrgoma stoka in se zvija na postelji.

«Počakaj še malo, ne odhajaj! Počakaj na sinka!»

Spet jo zgrabi nova bolečina, ji trga telo, zategli kriki napolnijo sobo, Dušan pa kleči ob postelji in se koplje v potu.

«Jana, ubožica moja, saj sem tu!»

Babica ju mirno pogovarja in tolaži.

Novi kriki sekajo v noč. Dušan bi razbil mirno enakomerno štrkajočo uro, raztrgal bi čas, podaljšal bi ga vsaj za eno uro.

Poslednja minuta.

«Zdaj moram, Jana. Prepozen bom. Jana, žena!»

Jana ga gleda z motnimi očmi, premočeni lasje se ji lepijo na čelo. Stisnjene pesti se ji za hip razklenijo kot v poslednji nemi prošnji: «Ostani!»

Babica tolaži: «Čez eno uro bo vse končano.»

Dušan divje zastoka in se poslavlja od ženinih ustnic, ki trepečejo v naraščajoči bolečini.

«Ostani!»

«Vrnem se, Jana! Moram se vrniti, živeti moram. Za tebe in za malega. Zbogom Jana! — Poljubi sinka! Nisem ga dočakal in tako dolgo sem sanjal o njem. — Jana, poljubi ga! — Kmalu se vrnem. Moram!»

Odtrga se od ženinega obraza, od njenih rok in omahne v noč.

*

Prvi vlaki zdrevijo v mrzlo pokrajino. Za njimi ostane bolečina kakor eno samo veliko razsekano srce.

V enakomerno udarjanje koles se meša obupni odjek tisočerih krikov samotnih žena, skozi mrzlo zvezdnato noč umira v daljavi drobni plač zapuščenih sirot.

V temo brezčutnega neba je zarisanih tisočero nerazrešenih vprašanj: Zakaj?

Pavel Brežnik:

alo slovensko mesto se v teku desetih let ni dosti izpremenilo. Veliki trg pred mestno hišo je še vedno spaval kakor nekdanj. Hiše, ki so ga obdajale, so bile iste. Sicer so bili napredni

meščani uvedli električno luč, to pa je bilo tudi vse, na kar so mogli biti ponosni.

Mela je korakala kakor v sanjah po ozki ulici navzdol na glavni trg. Ni mogla doumeti, kako je to mogoče, da je vse tako, kakor je bilo nekdanj. Na ta način bi morda gledali svet mrtveci, ko bi jih kdo obudil in vedel v tiste kraje, kjer so živeli.

Bil je vroč junijski večer. Zlati oblaki so plavali na zapadu okoli zahajajočega solnca. Mela je globoko vzdihnila v mislih na preteklost, ko je stopala mimo terase kavarne, iz katere jo je — tujko — radovedno zijalo nekaj brezdelnih mladičev.

Za trenutek je hotela zaviti na levo in stopiti v cerkev, tisto cerkev, kjer je nekdanj stala s svojim ženinom pred oltarjem. Toda ogniti se je hotela temu spominu. Neka nerazumljiva sila jo je gnala naprej. Prišla je na most in se sredi njega za hip ozrla na mesto nazaj: na levi je štrlela konica stolpa srednjeveške stolnice v sinji zrak, na desni pa je že v večerni senci počival samostan očetov frančiškanov.

Toda Mela je hitela naprej in prišla slednjič do vrat velikega grajskega parka. Ta grad je bil nekdanj njen dom, in še sedaj je bival v njem njen soprog.

Kako človek spet najde stare stvari! Park, grad, most, vse je bilo še tu, in spet jih je gledala, kljub onemu večeru, ko je bila odpotovala, blazna in močna v pijani vročici svoje strasti.

In čeprav je izginila v veliki Trst, je lahko čula, kako so tu in tam šušljali, če je hodila mimo:

— Res je lepa! Človek bi ji kar dal obhajilo brez spovedi... Ali veste, da je to soproga nekoga graščaka? Da, da, ušla je s stavbnikom, ki je popravljaj staro grajsko kapelo... Poznam vso

Stisnjeno žde otrple, sključene postave v natlačenih vozovih in strmijo predse. Srca so jim ukovana v bolečino.

*

Ni ga pričakal sinka, in tako dolgo je sanjal o njem.

Nikoli niso gledale velike vprašajoče očke očetovega obraza, nikoli ni očetova roka pogladila kodrov po malem čelu...

Čez deset let

povest. Nesrečni graščak je oboževal to žensko in toliko da ni zblaznel ali umrl vsled tega strašnega udara usode.

Deset let je preteklo od tistega časa. In neki dan je samotni in vase zaprti graščak slučajno zvedel iz časnika, da je umrl on, ki mu je ugrabil najsvetejše, kar je imel na tem svetu. In dva dni pozneje je dobila Mela tele vrstice:

«Moja draga. Vem, da je on mrtev. Čakam Te še vedno.»

List se ji je zdel bela, mehka roka, ki jo je pobožala po vročem čelu. Naenkrat jo je zagrabilo z velikansko silo in jo vleklo nazaj. Slednjič se temu klicu preteklosti ni mogla več upirati — odpotovala je...

Tuj vratar jo je sprejel pri glavnih vratih, jo sumljivo motril in dejal:

— Gospoda ni doma. Vrnejo se šele k večerji. Če želite morda govoriti s tajnikom.

— Ne, hvala, rajši počakam.

— Gospod ne sprejemajo nikogar.

— Dobila sem pismo, naj se oglasim.

Pokazala mu je pisemski ovitek z znano pisavo. Sluga je zmignil z ramami, kakor bi dosti ne verjel, in vedel jo je po stopnicah gor v govorilnico. Ko je odšel, se je ozrla po sobi. Bila je ista kakor nekdanj. Kakor v sanjah je šla naprej, odprla naslednja vrata, šla preko hodnika do druge sobe, skozi njo v tretjo. Bil je to njen nekdanji budoir. Na prvi pogled je spoznala, da se v njem ni prav nič spremenilo. Pred velikim zrcalom je še vedno stala njena slika, a poleg nje je bil krasen šopek svežih vrtnic.

Bila je to njena mladostna slika. Ko se je zapazila takšno — nekdanjo krasotico — se je skoroj onesvestila, saj ji je zrcalo kazalo popolnoma drug obraz, preko katerega je šlo deset let...

Groza, strah in sram so jo začeli dušiti in pobegnili je, kar so jo nesle noge. Niti vrat ni zapirala za seboj, bala se je samo enega, da bi srečala njega in zapazila silno razočaranje v njegovih očeh, ko bi videl njen stari obraz. Tekla je po stopnicah in skozi park in bežala hitro, kolikor je mogla, preko mosta in vsega mesta in naprej na kolodvor.

Nočni brzovlak je bil pravkar pripravljen za odhod. Kakor v polsnu je kupila listek in se vrgla v prazen oddelek. Takoj nato se je vlak spustil v dir. Divje so začela udarjati kolesa ob tračnice; ona pa je blazno buljila v temno noč.

Tam, kjer je umrla vojna Pravljica od včeraj in danes

V pacifističnem časniku «Jeune Republique» pripoveduje Georges Gillet tole zanimivo zgodbo:

V drugem delu (49. poglavje) Dona Quichota čitamo: «Vsi ljudje naj žive in jedo v miru, kajti Bog je dnevno luč ustvaril za vse ljudi.»

Sancho Pansa, zvesti spremljevalec Dona Quichota, je vladal na otoku Baratarija. Plemstvo tega otoka pa je neki dan sklenilo, da napove vojno prebivalcem sosednjega otoka Carrasce, češ da so maščevalno in krvoločno ljudstvo, ki ga je treba iztrebiti, prebivalci na Carrasci pa so imeli one za domišljave in ljubosumne na njih bogastvo. Sancho Pansa si je mislil, da se morda oboji motijo, ker so na obeh otokih trgovci zadnji čas prav slabo kupčevali in se na vso moč borili za tuja tržišča in kraje, kamor bi oddajali svoje blago. Zaradi tega je prebivalcem Baratarije nujno odsvetoval vojno, «zakaj v vsaki vojni je eden premagan, zmagovalca pa ni vedno.»

«To je vendar smešno!» je kričal vrhovni poveljnik baratarskih čet, «mar gospod guverner dvomi v lastno armado?»

«Ali, gospod poveljnik, kaj niste še nedavno zahtevali povišanja vojaških kreditov, češ da so naši sovražniki boljše in močnejše oboroženi kakor mi?»

«Res je, ali tako se govori v mirnih časih, v vojni pa moramo reči, da je naša armada najboljša na svetu!»

«Ljudstvo nam zaupa!» je temu pritrnil neki debeli gospod, o katerem je Sancho Pansa pozneje zvedel, da je ravnatelj «Baratarskega lista», in neki veleposestnik je še pripomnil: «Prebivalcev na Carrasci smo že siti. Našo čast napadajo. Vsa tržišča preplavljajo s svojimi izdelki.»

«Zdaj pa povprašamo za svet tudi tiste,» je rekel Sancho Pansa, «ki niso ne trgovci ne veleposestniki ne dobavitelji topov in orožja in ki bodo morali iti sami v boj!»

Tedaj je pa nastalo silno vpitje in kričanje in toliko da niso guvernerja Sancha Pansa kamenjali.

Mesec dni nato so odplule ladje obeh sovražnih otokov na morje, toda mornarji niso imeli nobenega veselja, da bi se bojevali med seboj. Pa je odšel Sancho

Pansa neki večer, ko so na Baratariji spet pogasili vse luči v strahu pred letalskim napadom, tajno iz svoje palače na dom veleposestnika in mu dejal: «Zdaj so došla vendar poročila z bojišča. Slaba so in žalostna. Ladja „Nepremagljivi“ je padla sovražnikom v roke.» — «Za božjo voljo, na njej sta pa oba moja sinova!» je kriknil veleposestnik. «Sta mar mrtva?» — «Ne, ampak ujeta sta. Če ju boste hoteli imeti spet nazaj, boste morali prebivalcem otoka Carrasce, ki delajo za vojno napoved odgovornega Vas, izročiti vse svoje imetje in hkrati seveda tudi proglasiti konec vojne.» — «To prav rad storim.» — «Govorite vendar tiho,» je odvrnil Sancho, «ljudje bi Vas lahko imeli za obupanca.» Sancho Pansa se je poslovil in šel tisto noč še k vsem ostalim članom plemiškega sveta, da tudi njim to sporoči.»

Štirinajst dni pozneje je na prihodnji seji plemiškega sveta izpregovoril veleposestnik: «Zakaj pa smo prav za prav začeli vojno? Kdo nam vrne naše sinove? Kdo nam nadomesti izgubljeno ladjo? Zdaj gre za našo čast. In kaj je bolj častno: ubiti človeka, ki nam je škodoval, ali mu podati roko v spravo? Jaz sem si stvar premislil: prenehajmo z vojno in pokličimo svoje zadnje ladje domov! Ljudje s Carrasce so ljudje kakor mi, sklenimo z njimi mir in spoznavajmo jih, da iz gine vojna za večno.» In guverner je bil veselo presenečen, ko je videl, da z vseh strani pritrjujejo njegovim besedam.

Potem se je oglasil Sancho Pansa: «Gospoda moja, veliko novico vam povem! Vojne sploh ni bilo nobene! Jaz vojne napovedi sploh nisem izročil in sem poslal naše ladje samo na izprehod.» Vse je mislilo, da se guvernerju blede. «Potemtakem tudi naši sinovi niso ujeti in je naša zemlja še vedno naša?» Hoteli so guvernerja preteptati, ta jim je pa dejal: «Sami ste hoteli vojno, pa ste obubožali. Zdaj je pa mir, in Vi boste obdržali vse svoje imetje. Koga je torej treba preteptati? Vas ali mene?» In besnost zaradi guvernerjeve igre se je kmalu umeknila veselju.

Še dandanes lahko čitamo na podstavku nekega spomenika na otoku Baratariji:

«Tu je umrla vojna.
Usmrtila jo je smešnost.»

(Prevedel Cv. K.)

Kitajska pivnica

Iznenada sta začula za sabo tih, piskajoč glas. Yvonno je izpreletelo. Ozrla se je. Za njima je stal droben, majhen Kitajec v umazani svileni obleki.

«Gospoda, ali hočete videti?... Zanimivo! Opijska pivnica! Feng vam bo vse pokazal. Samo dva dolarja stane. Gospoda, za mano — dva dolarja!...»

Yvonne je pogledala Jima. Jim pa je odločno odkimal in ji francosko rekel: «Ne, Yvonne! Ne. veš, kako so te opijske beznice nevarne! Saj je že dovolj, da sem te zavlekel v kitajsko četrt. Zakaj si tako željna pustolovščin? Kaj ko bi naju v kakšni zakotni ulici napadli?»

Iznenada je umolknil: «Vraga, briljantni prstan si vzela s seboj! Ali ti nisem rekel, da ne jemlji nakita?»

Yvonne pa mu ni odgovorila. Obrnila se je h Kitajcu in mu rekla: «Pojdimo!»

Odprla je denarnico, ki je bila vsa polna dolarjev, in mu pomolila desetak. Kitajec je zmedeno izblebetal, da zdaj nima drobiža. Yvonne pa je samo odmahnila z roko.

«No, dobro, pa naj se zgodi po tvoje,» je jezno zamrmral Jim. «Spremljal te bom, sicer utegneš še reči, da sem bojazljivec.»

Kitajec ju je odvedel v temno stransko ulico, kjer je gorelo le malo luči. Vrata in okna so bila povsod zaprta.

«Daj mi revolver,» je šepnila Yvonne Jimu.

Jim ji je skrivaj stisnil orožje v roko.

Iznenada je Kitajec obstal pred umazano hišo in trikrat potrkal s svojimi koščenimi prsti na težka vrata. Od znotraj so se začuli drsajoči skrivnostni koraki, ki so se čedalje bolj bližali.

Možak s svetilko je odprl in posvetil novim prišlecem v obraz. Vprašal je nekaj Kitajca in ta mu je v neznanem, pojočem jeziku odgovoril. Potem so šli vsi štirje po umazanem, blatnem dvorišču na temen hodnik, kjer jih je gospodar zapustil. Tedaj je začelo Yvonne skrbeti in že ji je postalo žal, da je bila tako predrzna in radovedna. Če jo umore — kdo bo zvedel, kje jo je zadela smrt? Policija bo iskala, pa ne bo nič našla. Kitajci molče kakor grob...

«Daj mi svoj prstan, Yvonne», je šepnil Jim. «Dražiti utegne koga... Spet je to povedal francosko, da Feng ne bi razumel. Iznenada pa se je začel Kitajec posmehljivo režati, kakor bi slednjo besedo razumel.

Yvonne je počasi snela prstan in ga v temi podala Jimu. Toda roka, ki ga je vzela, ni bila Jimova, ampak Kitajčeva. Spoznala jo je po koščeni členkih.

Tedaj so se odprla vrata in soj luči je oblihl vse tri. Gospodar I-kong se je prikazal, položil prst na usta in ju odvedel. Šli so skozi več umazanih sob. Stekla v oknih so bila po večini razbita, na drugih pa je bilo za prst debelo prahu. Naposled so prišli v majhno dvorano, ki jo je razsvetljevala višnjeva luč izpod stropa.

Šele tedaj je mogla Yvonne Jimu šepniti:

«Prstan mi je ukradel!»

Jim je v odgovor zaklel. Yvonne je pogledala okoli sebe. Res, bila sta v opijski beznici. Povsod okoli so ležali v svilene obleke zaviti ljudje in kadili. Mameči vonj po opiju ju je prevzel.

I-kong je pokazal na prazno preprogo na tleh in dal eno pipo Yvonne, drugo pa je pomolil Jimu. Potem je vzela iz pločevinaste škatlice dve drobni rumeni kroglici in ju vteknil v pipi.

Yvonne je kar pozabila izgubo prstana, ko je pohlepno čakala opijevega opoja in se spustila na preprogo.

«Nikar ne kadi!» jo je posvaril Jim, ki je sedel zraven nje. «Samo delajva se, kakor bi kadila. V njih oblasti sva. Oropati naju mislijo!»

I-kong se je vrnil in prižgal pipo najprej Yvonne, potem pa Jimu. Ko jo je Yvonne prvič ponesla k ustom, je kar uživala ob misli, v kakšnem položaju je: zašla je nekam v skrivnostno kitajsko četrt. Oče misli, da je pri Sinclairjevih. Res je v nevarnosti. Prstan so ji že ukradli. No, toliko je ta pustolovščina že vredna. Počasi je začela kaditi. Iznenada se ji je zazdelo, da se vgreza. Začela je tipati z rokami okoli sebe. Res, tla ležejo v globino. Ozrla se je za Jimom, ta pa jo je že opazil. Planil je pokonci in kriknil: «Yvonne!»

Nekaj ljudi, ki so ležali po tleh, se je nemirno premeknilo v sanjah. I-kong in Feng sta izginila, Yvonne pa je kakor blisk zdrknila v globino, preden jo je mogel Jim prijeti.

«Jim! Jim!»

Nihče ji ni odgovoril.

Iznenada so se premikajoča tla ustavila. Yvonne je padla na kup blazin. Bila je v popolni temi. Segla je v žep, da bi vzela revolver in se pripravila, če se bo treba braniti. Orožje je izginilo. Začela je brskati med blazinami, če je morda tam. Brez uspeha. Potem pa se je zdajci razsvetlilo. Med vrati je stal I-kong z blestečo svetilko. Slišala je njegov pritajeni smeh in videla, da drži v rokah njen revolver. In nanjo meri.

«Kaj hočete?» je kriknila in vzdrltela od groze.

Kitajec se je zarežal.

«Kaj hočem? Ali ne morete ugeniti, lepa žena?»

Z nogo je odrinil nekaj blazin in se približal Yvonne, ki so ji od strahu zobje sklepotali.

Nenadoma pa so se od nekod zaslišali strelji. I-kong se je prestrašil. Obrnil se je in planil k vratom. Tedaj

Po slabi tovarišiji
rada glava boli

pa se je pokazal Jim na pragu. Planil je proti Kitajcu in ga zagnal na tla. Začel se je obupen boj. Yvonne je slišala, da so Kitajci mojstri v džiu-džicu in je vedela, da z njim lahko slabič premaga najmočnejšega človeka. Bala se je za Jima in šele tedaj se je zavedla, kako zelo ga ljubi. Kitajec je med bojem stokal in piskal. Svetilka je padla na tla. Njen bleščeči soj je osvetljeval strop, kjer je bilo vse polno pajčevin. Potem pa je Kitajec odnehal.

Premagan je bil.

«Yvonne, pojdi!» je vzkliknil Jim. Prijel jo je za roko in odvedel iz sobe. Kakor obsedena sta bežala iz skrivnostne hiše, zašla v temno, samotno ulico, čez dvorišča in trge in prišla naposled na večjo cesto, kjer so že vozili avtomobili. Policist je stal na sredi. Yvonne bi bila najrajši skočila k njemu in ga prosila za varstvo ter mu potožila, kaj se jima je pripetilo. Toda Jim jo je potegnil k sebi.

«Ne, Yvonne, ni vredno!»

Solze so ji zalile oči:

«Jim, ti si pa res junak! Še nikoli te nisem tako ljubila kakor zdaj...»

«No, ali si imela dovolj pustolovščin?» se je zasmeljal.

Samo vzdrhtela je.

«Zdaj je vse dobro. Pomiri se», ji je nežno rekel. Potem je segel v žep in privlekel iz njega robec. Prstan je bil vanj zavit. Njen briljantni prstan. Začudeno je pogledala najprej Jima, potem prstan...

Drugo jutro je telefoniral Jim:

«Halo! Ali je I-kong tam?»

«Ne. Pri aparatu je Feng. Ali ste vi, mister Jim?»

«Sem. Samo zahvaliti sem se vam hotel. Vso komedijo ste imenitno izpeljali. Nisem mislil, da bo šlo vse tako po sreči...»

«O, mister Jim, tega smo vajeni. Skoraj vsak dan moramo storiti kaj takega. Ko je pa toliko dam, ki so pustolovščin željne...»

«Ali boste sami prišli po ostanek honorarja?»

«Ne, hvala. Ni treba. Nakažite znesek na čekovno številko 332.420!»

Hermynia zur Mühlen:

EKKEHARD XXXXXXXXXX *

Ta odlomek sem vzel iz romana pisateljice Hermynie zur Mühlen «Reise durch ein Leben», ki je nedavno izšel.

Ivan Vuk.

Hermynia zur Mühlen.

Erika je zaprla Schefflovo knjigo o Ekkehardu in nagubančila čelo.

Prav za prav je bila s svojimi enajstim leti še premlada, da bi lahko prebavila Schefflovo knjigo. Mnogokaj dolgočasnega je bilo v nji. Bolje so ji prijale igre in zgodbe, v katerih so bile bitke in v katerih je nastopal «Rdeči osvojevalec». Ali ker ji je bila knjigo podarila Betty za rojstni dan in ji rekla, da je mično

pisana in da naj jo takoj čita, jo je čitala. Čuden okus ima pač Betty. Citati hoče vedno nekaj takega, kjer se piše o ljubezni in kjer se ljudje navsezadnje poročijo. Za Eriko je to nezanimivo. Saj je vendar veliko lepše jadрати na ladji piratov preko morja ali pa se pridružiti vrlim vojskovodjam in z njimi prodirati skozi nepregledne gozdove in zasledovati Indijance.

Tudi Indijance se Betty ni hotela igrati.

«Za to sem že prevelika», se je izgovarjala.

Erika je vstala in odložila knjigo na polico. Nato se je ozrla na uro kukavico:

«Pol petih», je rekla. «Vsak čas bomo pili čaj, a gospodične Westermayerjeve še ni. Morda je zaspala. Ob nedeljah kaj rada leže po obedu.

Erika je šla iz sobe in se ustavila pred sobo gospodične Westermayerjeve. Potrkala je.

Nihče ni rekel: Naprej! Zato je kar stopila v sobo. Gospodična Westermayerjeva je sedela za svojo pisalno mizo. Oči je imela rdeče, objokane, in pred njo je ležalo pismo.

«Mili Bog», je pomislila Erika vsa prestrašena. «Joka... Gotovo ji je umrla mati ali oče.»

«Kaj vam je, gospodična?» je bojazljivo vprašala. «So morda starši bolni?»

Gospodična Westermayerjeva je zmajala z glavo.

«Zakaj pa potem jokate?»

«Moj ženin odpotuje v Južno Ameriko», je rekla vzgojiteljica s pridušenim glasom.

Erika jo je presunjeno pogledala. Gospodična Westermayerjeva je bila vendar že precej stara. In takšne vendar nimajo več ženinov. Vsaj tako je slišala govoriti.

«Ste torej zaročeni?» je vprašala.

«Sem. Že deset let.»

«Zakaj se niste poročili?»

«Ni bilo mogoče.»

«Ali je vaš ženin menih?» je vprašala.

Vzgojiteljica jo je začudeno pogledala.

«Menih? Kaj ti ne pride na misel?»

«Ker se niste poročili. Mislila sem, da se je z vami zgodilo kakor z Ekkehardom in vojvodinjo Hadvigo.»

«Za poroko je treba denarja. Tega pa nisva imela», je rekla vzgojiteljica s trpkim glasom. Nato pa se je spomnila, da se o takih rečeh ne sme pogovarjati z otrokom. Useknila se je in zopet vzela pismo v roke. Erika je samo še videla nadpis: «Moja ljubljena Emilija». Nato je pismo izginilo v predal.

«Pojdi», je rekla gospodična Westermayerjeva. «Greva pit čaj.»

Pri čaju je bila Erika proti vzgojiteljici posebno postrežljiva. Najlepši kos peciva, v katerem je bilo največ rozin, je poiskala zanjo. Sladkor in mleko je postavila čisto k nji. Sama pa naenkrat ni bila prav nič lačna. Vedno jo je vznemirjala misel, da je nekdo, ki gospodični Westermayerjevi piše: «Moja ljubljena Emilija». Erika je komaj vedela, da je njeni vzgojiteljici ime Emilija. In tako je nekje človek, ki ga ona blazno ljubi, ljubi tako, kakor je ljubil Ekkehard vojvodinjo.

«Ali vas je tudi že kdaj nesel na rokah preko dvoirišča?» je vprašala Erika.

Vzgojiteljica se je vzdrnila iz svoje zamišljenosti.

«Kdo?» je vprašala.

«Vaš ženin.»

«Neumnosti! Pozabi, da sem ti sploh kaj povedala.»

Erika je utihnila. Videla je, kako je gospodična Westermayerjeva vzela še kos potice. In naenkrat ji je bilo vse to tako romantično in razburljivo. Že deset let je uboga gospodična Westermayerjeva, ne, uboga Emilija nesrečna, in nihče ne ve za to. Tudi jaz sem včasih nesrečna. Bila sem nesrečna, ko je umrl dragi Flocki in ko mi je očka pripeljal zaušnico in ko je babica za ves mesec odpotovala. Vem, kako je ta reč. Vendar jaz sem jokala in to tako vsem pokazala. Gospodična Westermayerjeva pa ni nič pokazala. Junakinja. Ona bi se dala celo privezati h kolu, kakor delajo Indijanci, pa bi ne kričala. In že štiri leta živim s to junakinjo? In nič nisem opazila? Vedno sem mislila, da morajo biti junaki in junakinje zelo lepi, veliki, in ne tako majhni in okrogli kakor gospodična Westermayerjeva. In poleg tega se tudi ona, kakor zdaj vidim, ne imenuje samo gospodična Westermayerjeva, ampak tudi Emilija. In Emilija je junakinja... Nekaj bi tako rada storila zanjo. Kaj naj storim? Aha... Ne bom je več jezila.

Erika se je sklonila in pobrala žepni robec, ki je zdrknil gospodični Westermayerjevi s krila. Vzgojiteljici je vedno padal robec s krila. Eriko je to pogosto jezilo. Sedaj se je pa veselila, ker je lahko novoodkritemu človeku — junaku storila majhno uslugo.

Slika v otrokovem življenju

Iz lastne mladosti vemo, da ostane dosti vtiskov vse življenje. Že samo iz tega moramo spoznati, kako važno je, da uvedemo otroka že v prvem trenutku zavednega mišljenja v svet umetnosti in lepote.

Čeprav se nam bo v začetku zdelo, da se otroci komaj kaj zmenijo za svojo okolico, bomo vendar videli, da se bo dremajoči zmisel kmalu prebudil. Otrokovi pogledi bodo zmeraj silili na steno, kjer bodo dobili dovolj hrane za svojo domišljijo.

S tem pa se zavemo pred novo nalogo. Vsaka slika, ki pride v naše stanovanje, mora biti res umetnina. Ni treba, da bi bila originalna. Notranja vrednost ostane tudi na dobrih reprodukcijah.

Dosti pa je staršev, ki se prav nič ne spoznajo na umetnost in slike in se jim navadno ne zdi potrebno, da bi vzgojili čut za lepoto v otrocih.

Naj velja njim tale prošnja: ne bodite ozkosrčni. Sami ne veste, kakšne visoke ideale ukradete otrokom s svojo brezbriznostjo. Izpreobrnite, popoljšajte se!

Kaj naj si otrok misli?

Kdor hoče vzgajati, mora najprej sebe vzgojiti. Tega vodila ne smemo nikoli prezreti. Otrok razume vse. Kaj hitro ve, ali so starši res takšni, kakor uče otroke, ali ne. Kaj naj si otrok misli, če pravi oče: «Pri mizi se ne sme brati» — ko pa razgrne pri kosilu časnik in sam bere, ker drugače ne utegne?

Kaj naj si otrok misli, če oče ne vstane, ko govori s kakšno damo, čeprav njemu vselej pripoveduje, da mora moški vstati, kadar ga kdo nagovori?

Kaj naj si misli, če je oče oduren z materjo, čeprav njega uči, da mora zmeraj premagovati jezo?

Kaj naj si misli, če mu vbijamo v glavo pravila o lepem vedenju, ki se jih sami ne držimo?

Kaj naj si misli, če mati v sili laže in če ni pravična? Kaj naj si misli, če mu pridiguje, da mora biti red v hiši, pa se sama zanj ne zmeni?

Mislite zmeraj, da imate v otrocih ostre kritike, ki ničesar ne prezro in ničesar ne odpuste. Karkoli boste grešili, se bo maščevalo na vas samih!

Roka in značaj

Pozdravljanje s stiskanjem roke je stara navada, ki jo zasledimo že v davnih časih zgodovine. Ostala bo še dolgo, dolgo in izražala človeške občutke, čeprav se moderna higiena trudi, da bi jo odpravila, češ da je stiskanje rok zelo nevarno, ker prenaša klice nalezljivih bolezni. To utegne biti brez dvoma resnično, vendar se pa zaradi higiene ljudje tej navadi ne bodo odrekli. Kajti nobena druga kretnja, ne objem, ne poljub, ne more tako odkrito izraziti človeških občutkov kakor stisk roke. Pa še nekaj je, poljubiti ne moremo vsakogar. Prijatelja ali tovariša ne bomo poljubljali, ker mora biti poljubljanje izraz nečesa, kar je več kakor navadno znanje, prijateljstvo ali tovarištvo.

Zato je stiskanje roke edini način izražanja prijateljstva, spoštovanja in poštenja. Seveda se časih zgodi, da morate seči v roko tudi človeku, ki ni pošten, toda sam stisk roke vam ne bo nič škodoval.

Nekateri ljudje stisnejo roko tako »prijateljsko«, da vas potem tri dni vsi členki bole. Zanimivo je, da delajo to pogosto ljudje, ki so dosti slabši od vas, taki, ki bi jim vi lahko roko zmečkali. Drugim se zdi potrebno, da vam roko pri stiskanju tako pretresejo, da vam jo skoraj izpahnejo. Tretji morajo udariti ob dlan kakor mešetarji. Kaj jih briga, če vas potem dlan še dolgo skeli. Glavno je, da so sami zadovoljni, ko so vas tako prijateljsko pozdravili... Nekateri ljudje vam dajo svojo roko tako mehko, kakor bi bila iz testa. Takih rok se bojte! Ali izdajajo velikega slabiča ali pa velikega — hinavca. Ne eden ne drugi se ne upa odkrito pogledati v lice.

Toda nikar ne mislite, da so iskreni vsi ljudje, ki že pet metrov pred vami

Tako si stiskajo roke prijatelji in pošteni ljudje. Krepko, a vendar pristrčno in toplo.

iztegnejo roko, da bi segli v vašo. Tudi za tem navideznim prijateljstvom se lahko skriva še kaj drugega. Samo pogledajte tako roko. Videli boste, kako krčevito in strahopetno se je pritisnila k vaši.

Očetovo in materino stiskanje roke se razlikuje od vseh ostalih. Nihče nam ne bo tako prijateljsko, tako odkrito stisnil roke kakor oče in mati. Če smo pridni otroci in sta lahko na nas ponosna, nam bosta ob svidenju tako podala roko, da bomo v stisku občutili vso njuno ljubezen in skrb za našo srečo. In zlasti kadar nam da ona roko, vztrepetava njeno bitje v občutkih, ki jih je zmožna samo mati. Kakor oče bo pogosto položila levico na našo desnico, ki jo stiska, kakor bi nas hotela skrivaj blagosloviti, kakor bi nas hotela braniti pred vsemi nevarnostmi, ki preže na nas v življenju. Tako nam

lahko poda roko tudi brat ali pa prijatelj, ki zaupa v naše sposobnosti in ki je vselej pripravljen, da nam napravi uslugo, ki bi jo potrebovali.

Sicer pa sami veste, komu najrajši stisnete roko. Ta oseba morda ni vaš intimen prijatelj, vendar pa občutite v stisku njegove roke nekaj toplega, močnega in značajnega. Kar uživajte, kadar držite njegovo roko v svoji. Ko potem premišljate, kakšen mora biti ta človek v življenju, pridete do zaključka, da more tako stiskati roko samo pošten, iskren in odločen človek. Če stisnete roko moškemu, ki ga radi vidite in ki o njem veste, da tudi on ne hodi mimo vas kakor mimo katerekoli druge ženske, boste tudi to v njegovem pozdravu z roko občutili. Mnogi trdijo, da je najprijetnejši stisk roke dveh bitij, ki se ljubita in ki sta obenem istih značajev in istih temperamentov. Takšni stiski roke

Slika na levi: Pogledjte desno roko. Tako krepko stiska drugo, da bi človek moral od bolečin zastokati. Slika na desni: Ta slika nam kaže blag in topel pozdrav očeta. Njegova levica počiva pokojno na sinovi roki, kakor bi jo blagoslavljal.

pomenijo časih zelo dosti, več kakor vse ljubezenske obljube in bog ve kaj še.

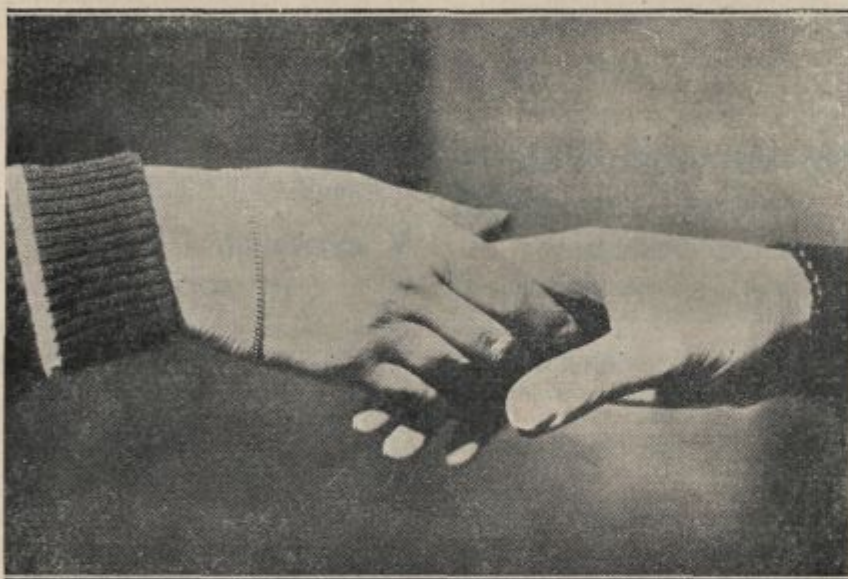
Nekateri moški so taki, da jih ne morete nikoli več pozabiti, če so vam le enkrat stisnili roko. Nekateri ženske so take, da ob stisku njihovih rok moške roke vzdrhte in da občutijo v njih nekaj kakor obetanje ali pričakovanje ljubezni.

In tako bi prišli zelo daleč, če bi na široko pisali o vseh vrstah stiskanja roke. Ne vsak, toda najmanj vsak tretji človek stiska roko drugače. Če boste le malo pazili, boste lahko po stisku roke spoznali značaj in posebne lastnosti mnogih ljudi. Začnite sami s tem, da boste primerjali ljudi, ki jih dobro poznate, s tistimi, ki so vam še neznani, nepopisani listi pa-

Na levi:
Roka ljubljene žene v moševi.

V krogu:
Prvi stisk roke med dvema otrokoma.

Hladen, prisiljen pozdrav, da vas kar mraz strese.

A. Podgornikova:

Plesna bolezen

Kakor so ošpice in še nekatere druge bolezni privilegij nežnih otročičkov, se plesna bolezen loti po navadi doraščajočih mladih src, ki še ne vedo prav, kaj bi rada.

Na sebi te bolezni nisem utegnila opazovati, ker je bila bolj lahkega značaja in ker je trajala le prav malo časa. Poleg tega pa mlado človeče nima oči zase, ker ga vse preveč zanima svet okoli njega, ki je zlasti takrat zanj tako lep in zanimiv. Sedaj, ko so tista leta že daleč za menoj, včasih zaslutim, da bi bila nekaj morda tudi mene zgrabila ta epidemija silneje, ako bi je ne bile že takoj izpočetka z vso silo zatrla neugodne prilike in okolnosti, ki so bile

pač močnejše od nje, ki jih pa ne bom obešala na veliki zvon, ker ne nameravam pisati o sebi.

Vsak zrel človek slutiti, spozna in razume občutke mladih ljudi prej in bolje, kakor je vedel za svoje. Ko mlado, za resno življenje še nebogljeno bitje v strahu, zvedavo ali vriskuje išče pravo pot, jo dozorel in umirjen človek, ki stoji ob strani in ga ne slepijo zlati žarki vzhajajočega solnca, vidi zanj že od daleč, saj mu je že zdavnaj videl v mlado srce in spoznal njegove težnje. Ali niste doživeli na lastni koži, da so drugi ljudje prej vedeli za vašo prvo skrito ljubezen kakor vi sami?

pirja, pa boste prišli do zelo zanimivih izsledkov, ki vam utegnejo še kdaj v življenju koristiti.

Bolnika, ki ju letos z vso silo drži v krempljih neodoljiva strast do plesa, sta dva mladeniča, brata po letih in težnjah, ki si pa po krvi nista prav nič v rodu, pač pa stanujeta skupaj. Njiju imen ne izdam, ker vem, da bi mi do svojih zrelih let zamerila opravljanje, tega pa nečem, ker sta drugače pametna, bistra in dobra fanta. Lani oba kakor vihar navdušena za rekorde v zračnih poletih, tekah in skokih, redna obiskovalca nogometnih tekem in verna občudovalca borjenja in boksanja, sta letos vsa zaverovana v elegantne kretnje tangov, fokstrotov, rumb in drugačnih modernih vrtenj. Še celo bele snežne poljane, ki sta jih doslej uživala do onemoglosti, sta rajši zamenjala z bleščočim parketom plesnih dvoran, smučji pa z lakastimi čevlji.

Prvi vidni, prav za prav slišni znak njune boleznij je bil, da sta z najraznovrstnejšimi neverjetnimi obljubami pregovarjala vsak svojo mater, naj posreduje pri gospodarju financ za nove temne obleke. To svojo odločno prošnjo sta podkrepila, češ da mora imeti takšno obleko vsak moški za slučajne prilike. Trd je bil oreh, pa sta ga vendarle strla, saj je bil njun cilj preveč svetel in mičen, da bi kar precej odnehala. Najprej je šlo samo za barvo obleke; kesneje pa, ko je gospodar že rekel svoj odločilni «da», jima kar naenkrat ni bilo vseeno, kako drago bo blago. Ko je pa prišel na vrsto krojač, ni bilo v Ljubljani nobenega, ki bi šival zadosti moderno in lepo, dokler ni poglavar družine stavil pogoj — ta ali nobeden. Odnehala sta, ker sta

dobro premislila, da je zanju boljše »ta« kakor »nobeden«.

Zadnje dni pred prvim plesom sta stikala po vseh modnih trgovinah za najbolj modernimi ovratniki in najlepšimi zavraticami, ki sta jih potem natikala in zavezovala brez konca in kraja. Na plesni večer je bila zaradi njiju vsa hiša iz reda. Za umivanje sta porabila več vode, kakor je izpije najbolj žejen vol. Zobe sta si drgnila z zdrobljenim ogljem, da še nikdar niso bili tako beli in svetli. Glava je pa glava, zato sta zanjo žrtvovala največ časa. Morda sta si namazala tudi obrvi in trepalnice, saj sta dobro vedela, da je v ta namen za silo dober tudi ožgani zamašek ali pa ogorela vžigalica. Za prvi ples oblečena, sta se ogledovala v vseh stoječih, visečih in ročnih zrcalih. Dobro, da se vsaj ogledala ne obrabijo, sicer bi imel poglavar družine poleg drugih plesnih stroškov še tega. Da ste ju videli oblečena za odhod, bi rekli, da sta starost prevarila za deset let. Ko sta odšla, je vse stanovanje dišalo po kolinski vodi in sestrinem parfemu.

Zal mi je, da vam ne morem pripovedovati, kako jima je šlo v plesni dvorani. Le iz pripovedovanja sem posnela in ugenila, da ju brezskrben mir ni spremljal in da sta drgetaje večkrat pohodila tesne čevljičke na drobnih nožicah cvetočih plesalk. S tem dnem se je začela v njunem življenju prava revolucija. Doma, v šoli, pri sejah dijaških organizacij in celo med urami popustljivejših profesorjev sta modrovala o ritmiki plesa, o lepoti in napakah plesalk, o lepših lakastih čevljih, o potenju in tiše še o marsičem.

Prvo noč po plesu, kolikor je je pač še ostalo, sta prav gotovo sanjala o plesnih korakih in o lepih in grdih plesalkah. Sestra enega teh junakov, katere na svojih divjaških pohodih po visokih gorah nista nič kaj marala, je kar čez noč postala njuna plesna učiteljica in model za izvajanje plesne ritmike. Včasih je za plesni objekt dobra tudi mamica, čeprav zna plesati samo valček. Držati za pas žensko, to se jima zdi bistveni del plesa. Sedaj, ko sta v plesni dvorani že bolj doma, prineseta večkrat v hišo izposojen gramofon in zraven plošče, ki pojejo vse plesne, kar sta se jih doslej naučila, in privzdigujeta prah zdaj v kuhinji, zdaj v sobi. Od plesa in o plesu se jima ves dan in vso noč kar vrti po glavi. V časnikih iščeta in opazita samo tisto, kar se tiče plesa, kakor opazi tat povsod samo dragocenosti. Hrepenita po denarju samo zaradi plesa. K sreči jima ga vedno primanjkuje, drugače bi obredla vse predpustne veselice, ki jih ni malo, in

bi ob zvokih plesne glasbe pozabila, da sta še dijaka. Bog je nad vse previden in ve, katerim kozam polomi roge.

Pred vsakim plesom držita v jedi strogo dieto. Zdravnik jima je za to priliko odsvetoval fižol, lečo in žgance, sama pa nečeta jesti tisti dan nobene jedi, ki smrdi po česnu. Najbrže sta letos v gledališču slišala, kako je skrbna in sebična zakonska žena s česnom ohranila in utrdila zakonsko zvestobo in naklonjenost svojega moža.

Kako dolgo ju bo ta huda bolezen še vznemirjala in uravnavala njiju mišljenje in početje, ne more nihče reči, ker je pač odvisno od odpornosti njune narave, njunega hōtenja in vztrajnosti. Že danes vam pa lahko povem, da se pri tej silni gorečnosti naglo bližata vrhuncu, in plesna bolezen ju bo popolnoma pustila, ko bo vsak izmed njiju iz plesne dvorane odpeljal svoj prvi in morda tudi pravi ideal.

Kaj ve vsaka žena o zakonu, pa vendar rada pozabi?

1. Da ne sme kazati ljubosumnosti, čeprav trpi. Z njo bo samo zbudila možovo trmo.

2. Da ne sme reči o drugi ženski, ki se zdi možu mična, da je grda, smešna ali celo malopridna.

3. Da je le redkokdaj v trenutni moževi podjetnosti proti drugim ženskam kaj resnejšega in globljega.

4. Da on ne sme vedeti, da ga ona bolj ljubi, kakor on njo.

5. Da moški ne mara solz. Le kadar žaluje za kom, naj jih pokaže.

6. Da mora na znotraj in na zunaj ostati mlada, lepa in privlačna, čeprav ji ni dosti do tega, da bi bil mož vanjo zmeraj zaljubljen do ušes kakor mlad petošolec.

7. Da si mož misli svoje, če ona klepeta in opravlja svoje prijateljice.

8. Da bi moralo vse, kar se dogovorita, ostati samo med njima, zlasti če to drugim nič mar ne gre.

9. Da bi se morala naučiti spoštovati njegov poklic in njegovo ljubezen do njega.

10. Da bi morala odločno zavrniti vse, kar bi žalilo njeno žensko in nraštveno občutje. Ona mora izoblikovati njegovo dušo.

11. Da ne bi smela dopustiti, da bi bil on z njo nevljuden ali celo nesramen. Če je zakon še tako srečen in še tako trden, mu vendar te pravice ne daje.

12. Da mu mora odpustiti, če jo je užalil in da o tem ne sme nikoli več govoriti.

Darovi za velike in male

Česa se prav za prav veseli mati? Vsega, kar potrebuje v gospodinjstvu, kar ji olepša dom ali pa ji praktično koristi. Toda to prav za prav ni njeno. Dati ji moramo kaj takega, kar bo samo zanjo. Kaj pravite k novi ročni torbici? Kako dolgo že ni imela nove! In ta, ki jo ima zdaj, je že stara in vsa ogoljena. Pa njena črna obleka bi bila tudi potrebna obnove. Rokavice, domača obleka, blazinicica za stol in perilo! Vsega tega ji manjka. Tu je dosti izbire zanjo. Vsega bo vesela, kar ji boste dali.

In otroci? Pri teh je nekoliko težje. Ni lahko uganiti, kaj jih bo res veselilo. Časih jih kakšna malenkost, ki je poceni, bolj razveseli kakor bog si ga vidi kakšna dragocenost. Recimo, igrače. Malo skrivaj prisluškujte, o čem se pogovarjajo otroci, kadar zvedo, da je sosedov Janezek dobil nekaj novega, in takoj boste vedeli, kaj bi vaši malčki radi imeli.

Pa nečesa ne smete pozabiti. Če kupujete za god ali za rojstni dan, ne kupujte nikoli šele zadnji dan!

V zvezdah je zapisano . . .

Rek, da je usoda vsakega posameznega človeka zapisana v zvezdah, je star. Kolikokrat slišimo: ta človek ima povsod srečo, ta je rojen pod srečno zvezdo. Čeprav posebnega vpliva zvezd na človeško usodo ne priznavamo ali pa nečemo verjeti tega, vendar utegne to vsakogar kolikor toliko zanimati. Dan za dnem se nam v časnikih ponuja ta ali oni astrolog, da bi nam povedal, kakšnega značaja smo, kaj smo že doživeli in kaj nas še čaka, če smo pod tem ali onim solničnim znamenjem rojeni. Navedli bomo na kratko najbolj očite znake značaja ljudi po času njih rojstva. Na sebi ali pa na bližnjih sorodnikih, prijateljih in znancih se potem lahko prepričate, koliko ustrezajo ta astrološka dognanja resnici.

Od 21. marca do 20. aprila v znamenju ovna rojeni ljudje so ustvarjajoče, vodilne osebnosti, ki se ne uklanjajo radi splošnemu redu, ampak hočejo dajati sami svoji okoličnici ali svetu nove smernice in ga voditi. So bistrega uma, toda povedo včasih več, kakor jim je prav. Radj se zavzemajo za krivično preganjane. Ženske so izvrstne gospodinje in dobre zakonske žene, se pa preveč zavedajo svojih vrlin. Vsi v znamenju ovna rojeni ljudje so v ljubezni in prijateljstvu zvesti, čuvstveni, toda nagibajo k ljubosumnosti.

(Se bo nadaljevalo.)

Tudi mlada dekleta so zaprli Japonci v posebne zavode, kjer molijo in — zastonj delajo.

Rumena nevarnost z Vzhoda

Komaj so se nekoliko polegale vesti o ruskem dumpingu, že prihajajo nove o še hujšem, japonskem.

Kaj je prav za prav dumping? Izvažanje blaga v tuje države po neverjetno nizkih cenah, vsekako po nižjih, kakor znaša v tistih državah produkcijska cena.

Siromašni sloji, zlasti delavski in meščanski, se dumpinga vesele, ker si lahko s svojim skromnim zaslužkom kupijo marsikaj, kar jim je bilo prej predrago.

Toda dumping ima tudi slabe strani. Industrija uvoženih predmetov v deželi mora propasti, ker ne more po cenah tekmovati z uvozniki. Milijoni ljudi utegnejo priti zaradi tega na cesto. Kadar bo pa domača industrija morala prenehati z obratovanjem, kadar bo docela uničena, bodo uvozniki, ki so jo ubili, lahko dvignili cene.

Tako je torej dumping po eni strani zelo koristen, po drugi pa neverjetno škodljiv. Kaj pa naj storimo, da bomo izkoristili njegove dobre strani, slabe pa preprečili?

To menda ni tako težko. Naša država mora še precej uvažati, zlasti industrijske predmete. Pri nas na primer še ne izdelujemo pisalnih strojev. Tak stroj pa stane, naročen iz Amerike, 5000 do 8000 Din po svoji kakovosti in obliki. Nedavno smo brali, da bodo stali v naši državi japonski pisalni stroji komaj okoli 1200 Din, pa vendar po kakovosti ne bodo zastajali za nemško in ameriško robo.

V takih primerih moramo izrabiti cene, ki nam jih daje japonski dumping. In takih predmetov je še dosti. Pisalnih strojev v naši državi ne izdelujejo in niti en delavec bi ne bil

prizadet zaradi japonskega uvoza. Konzum pisalnih strojev bi ogromno narasel in trgovci s pisalnimi stroji bi imeli toliko večji promet, kolikor manj bi zaslužili pri posameznem stroju.

Mislím, da ste že sami po tem primeru ugenili, kako bi bilo treba vse urediti. Prepovedati bi bilo treba uvažanje po smešno nizkih cenah za vse tiste predmete, ki jih doma izdelujemo. Drugi pa naj le prihajajo v državo in veseli bodimo, da jih dobimo!

*

Zdaj pa še nekaj. Marsikoga bo zanimalo, kako je Japoncem mogoče izvažati blago po tako smešno nizkih cenah. Kako je ta žilavi narod mogel ustvariti v nekaj letih industrijo, ki siplje po vsem svetu svoje proizvode? Tu bo že ena sama opomba dovolj. Po statistikah se na Japonskem rodi vsako leto nad milijon otrok. Res jih dosti pomre, ker so Japonci glede higiene daleč za drugimi, vendar pa jih ostane najmanj dve tretjini živih. Japonska sama pa je dosti premajhna, da bi preživljala toliko ljudi. Zato je bilo treba najti zemlje zanje. To pa ni tako lahka reč. Res so dobili Japonci obilo zemlje v Mandžuriji in na Kitajskem, toda med boji se je pokazalo, da je na Vzhodu razen Japonske in Kitajske še ena velesila — Rusija. In Japonska je morala zato s svojim zavojevanjem odnehati. Ker pa so čedalje bolj naraščajoče množice zahtevale kruha, so ga morale dobiti z delom. Na stotisoče mladih ljudi so Japonci pobrali po ulicah in jih poslali v delavnice. Tu so se učili in delali. Japonci je skromen. Če zasluži toliko, da za silo živi, je

zadovoljen. Saj je znano, da znaša povprečni zaslužek japonskega delavca komaj pet dinarjev na dan. Zato so bili izdelki teh ljudi neverjetno poceni. Ker pa bi bili vzlic temu zaradi prevoznih stroškov še zmeraj predragi, je Japonska umetno razvrednotila svoj denar, ki nima danes v inozemstvu niti polovice nekdanje vrednosti, medtem ko je na Japonskem še prav toliko vreden kakor nekoč. Le tako je mogla Japonska silno razviti svojo industrijo in preplaviti s svojimi izdelki ves svet.

Če bo to tudi večno ostalo, je seveda veliko vprašanje.

Skladišče japonskih igrač.

Četrto stoletje je minilo, odkar so se nerada in ne preveč gostoljubno odprla v Tomanovi ulici dekletom težka gimnazijska vrata, skozi katera je smelo dotle hoditi samo, kar je nosilo hlače. Svet se je bil pač zasukal in obstal tako, da se je tudi ženskam odprlo duševno življenje in so jim bile dane iste pravice kakor moškim, čeprav ne v isti meri.

Usoda je hotela, da sem bila tudi jaz med prvimi, ki so prebijale led in utirale dekletom pot na gimnazijo, četudi samo z učenjem in trpljenjem. Vsak začetek je težak, za nas je bil pa še toliko težji, ker je trajal kar vseh osem let in nismo nikdar okusile prijetnih občutkov, ki jih ima človek, kadar se mu obrne na bolje.

Na nas začetnicah so hoteli z omalovaževanjem in na krivičen način dokazati, da ženska ni za višjo šolo, in nas izkušali z najrazličnejšimi težavami odvrniti od naših, zanje presmelih namer. Tedanji šolski očetje niso mogli prav nič zato, če je po dolgem času tudi k nam zavel za ženske ugoden veter, in so se zato, da bi ne bili prav zadnji, neradi odločili za to, po njih sodbi nepotrebno novotarijo.

In ko je prišla odredba, so pri vpisovanju staršem na vse kriplje odsvetovali, češ da gimnazija ni za dekleta, nas, male deklice, so pa strašili s hudim učenjem. Le prav pogumne hčere najbolj trmastih staršev smo vztrajale pri vzajemnem sklepu. Vseh dolgih osem let število deklet na vsej gimnaziji ni naraslo čez dvajset. Vsako leto so prihajale v prvi razred nove žrtve, izmed katerih je pa le malokatera vztrajala. Večini je že prvo leto upadel pogum in so si rajši izbrale lažjo pot do kruha. To se vam ne bo zdelo prav nič čudno, če povem, kaj vse so hoteli tiste čase od nas, ubogih deklet.

Da so nam hoteli za vsako ceno pregnati veselje za gimnazijo, je bilo očitno že v nezmisljeni odredbi: smeje, prav za prav morale smo redno obiskovati šolo, izpraševati nas pa niso smeli sproti, ampak smo morale konec vsakega semestra delati izkušnjo prav iz vseh predmetov. Kaj se to pravi, ve samo tisti, ki je kdaj maturiral.

Ves profesorski zbor si dolgo ni bil na jasnem, kateri prostor v razredu bi bil za nas dekleta na vse strani pravi. Tako se je zgodilo, da smo sedele eno leto v prvi klopi, drugo leto v zadnji, kakor je pač kateri od profesorjev rešil ta važni šolski in vzgojni problem. V prvi klopi nas je imel bolj pred očmi, v zadnji pa smo mu bile manj napoti. Vsak odmor smo morale iz razreda v tesen kabinet; ko je pozvonilo k prihodnji uri, smo pa pohlevno čakale pred razredom

Ženski pokret

Ženska društva v Illinoisu (USA) resno zahtevajo, naj se uvede razlika v naslovih med oženjenimi in samskimi gospodi. Za to svojo zahtevo so društva pridobila celo poslance. Zdaj poročajo, da bo senator Ettleson predložil zakonski predlog, naj bi bili vsi oženjeni moški, ki se izdajajo za samce, hudo kaznovani. Illinoiske ženske so najhujše nasprotnice svojih evropskih tovarišic, ki zahtevajo, naj izgine razlika v naslovih «gospa» in «gospodična», in hočejo doseči še to, da bi morali uvesti to razliko tudi med moškimi. Z jasnimi primeri so dokazale senatorjem, koliko tragedij je nastalo iz tega, da so se oženjeni moški izdajali za samce. Zdaj je treba rešiti le še vprašanje, kakšen naslov naj dobe samci in kakšnega oženjeni.

na profesorja, da nas je kakor ovčice gnal v razred, kar zlasti pozimi ni bilo posebno prijetno. Na šolske izlete, katerih se veseli vsak dijak in kjer bi se vsaj malo razvedrile in spoznale s svojimi součenci, nas tudi niso pustili. Vse to samo zato, da bi za božjo voljo ne prišle v dotiko s fanti. Še dandanes ne vem, za koga so se bolj bali, mislim pa, da ne za nas, čeprav smo jim bile v njih preveliki gorečnosti prava nadloga.

Svoje sošolce sem poznala le po obrazu in po imenu, drugače smo si bili pa popolnoma tuji in smo se med seboj do mature častili z «vi». Vse smo dobro čutile, da smo odveč, in ker smo se tudi zavedale, da so vse naše pravice s poslušanjem in z učenjem opravljene, smo se v dekliški rahločutnosti bale, da bomo kršile stroge šolske predpise in žalile čut dostojnosti že s tem, ko bi s součencem izpregovorile kakšno besedo. Ti so nam takrat prav gotovo podtikali domišljavost in ošabnost, ker pač niso mogli presoditi našega zavidanja vrednega položaja.

Ne rečem, da se niso tesni oklepi polagoma rahljali, vendar tako strašno počasi, kakor se taja večni ledenik visoko v gorah. Kesneje so nas nekateri profesorji izpraševali tudi med letom, kar je bilo prav zares dobrohotno in pametno od njih, saj so nas na ta način prisilili, da smo se učile sproti — toda semestralnih izkušenj nam zato vendarle niso prizanesli.

Na prstih ene roke bi lahko naštevali vse profesorje, ki so bili nam dekletom naklonjeni in ki so nam izkušali na lastno pest olajšati težka bremena, naložena po ostri in krivični odredbi.

Prav na uho vam lahko zaupam še to zanimivo reč, da so bili celih sedem let vsi profesorji z ravnateljem vred trdno prepričani, da nimamo me ženske razen učenja prav nobene druge potrebe na svetu. V hudi uri smo se zatekale v Narodni dom, ki je bil slučajno nasproti, dokler nas ni začela hišnica tudi od tam preganjati. In bogve kako dolgo bi bile še deležne tega angelskega privilegija, ako bi ne bila prišla slučajno med nas profesorjeva hčerka, za katero je oče vedel, da je tudi človek, in je to skrivnost najbrže zaupal še drugim profesorjem.

Čeprav mi, kadar se zmislim nazaj na gimnazijska leta, dandanes marsikaj ne gre v glavo, imam vendar zdaj, ko sem pozabila na vse hudo, tiste čase v lepem spominu. Hodila sem rada v šolo in se rada in lahko učila. Pa vendar bi dandanes pri tej pameti ne hotela, da bi se moja hči toliko mučila. V tolažbo pa mi je prijetna zavest, da sem med drugimi tudi zanjo gladila trnjevo pot do učenosti.

O tem so razpisali anketo. Najboljša naslova bodo sprejeli v zakon, njegova avtorja pa bosta dobila lepo nagrado.

Žena po svetu

Že pred nekaj leti je Turčija kot ena prvih držav v Evropi sprejela zakon, da se morajo dati vsi, ki mislijo stopiti v zakon, zdravniško preiskati, ali so za zakon sposobni. Ker pa se ljudje niso povsod tega zakona držali, so pred kratkim uvedli stroge kazni za vse tiste, ki bi se poročili brez zdravniškega izpričevala.

Zmanjšanje števila gospodinjstkih pomočnic je mednarodna pojav. Tudi v državah, kjer ni hude gospodarske stiske, pada njih število in je dandanes komaj še polovico toliko služkinj kakor pred vojno.

M. Mohorčičeva:

Čez 4000 metrov in dinarjev

(Nadaljevanje.)

Lestve za prehod čez široke ledeniške razpoke.

Siromaki so bili pa tudi koci. Pazili smo sicer, da bi jih ne poškodovali, ker vsakdo izmed nas ve, kaj je zavetišče na taki višini, z udobnim ležiščem, opremljenim s koci in blazinami. A kaj, ko pa je imel vsak izmed nas po šestnajst do dvajset osti na derezah. Derež si nismo sneli, saj tudi ni bilo prostora, da bi si jih zopet nateknili, in kdo bi tudi tvegala svoje roke za deset minut brez rokavic v tej koči brez kurjave, brez oskrbnika, brez računa. Oblečeni v vse, kar smo imeli s seboj, smo ležali in gredli drug drugega.

Zunaj je tulil veter. Skupina za skupino se je odpravljala proti vrhu. «Midva s Francitom greva», je rekel Kopinšek in naju odvezal s skupne vrvi. «Poizkusili bova tudi midve, morda preneha medtem veter», sva odgovorili. Navezali sva se na najino vrv, ki sem jo dotlej nosila v oprtniku kot rezervo. «Au revoir!» so klicali za nama. «A bien têt, à bien têt!» sva se smejali, «mais il faut tout de même essayer!» Pogumno sva stopili iz koč, ali pri prvem koraku sva že izgubili vso težo. Cepina sta plesala v zraku čisto vodoravno, samo tu pa tam se je posrečilo kateri, da ga je zapičila v sneg, da ni šlo preveč naokrog. Ta ples naju je spravil v še boljšo voljo, dokler se nisva ustavili pred strmim grebenom, ki mu pravijo Les grandes Bosses. Srečavanje s karavanami, ki so se že vračala s srede pota, pogled na greben, po katerem so se plazili turisti po trebuhu, da jih ni odneslo, misel na to, da bo treba po tej poti tudi nazaj, brez vsake pomoči, in znan turistiški izrek, ki mi je tedaj, kakor menda že dolgo ne, zvenel v ušesih: «Boljše, pet minut strahopeten kakor vse življenje mrtev», so mi vzeli pogum. Pogledala sem na Francko in bilo mi je hudo, ko sem videla, da jo bo prav težko spraviti nazaj, zakaj bila je take volje in tako pri močeh, da je hotela samo naprej in naprej. Vrnili sva se.

«Zakaj si nista vzeli vodnika?» so nama očitali v koči, ko so videli, kako radi bi na vrh. «Ali bi šel kdo z nama?» sva vprašali, a noben klient ni hotel pustiti svojega vodnika, ker bi bil sicer moral nanj čakati v koči. To so bili turisti, ki so imeli vodnika in nosača, pa niso hoteli na vrh, čeprav so jim prigovarjali, morda samo na videz, češ, veter je močan samo na prvem grebenu, pozneje pa precej poneha.

V koči je bilo mrzlo, zunaj je sicer še vedno razsajal veter, a ker je sijalo sonce, sva jo ubrali navzdol, kjer je bilo mirno.

Bolj zabaven kakor pot navzgor, je bil sestop. Veselo je šlo s cepinom po strmih snežiščih. Šlo je kakor na smučkah, in ko sva si na Grand Plateauju odvezali še dereze, je šlo še lepše. Prehitevali sva skupine turistov, ki se niso hoteli ali se pa niso znali voziti s cepinom in ki so jih vodniki počasi in zelo na kratko spuščali po strminah navzdol. Na najine Montblankarje sva čakali nad Grandes Muletsjem v senci velike ledene razpoke, kateri sva zaupali, da se ne bo podrli. Ozirali sva se nazaj proti vrhu, kjer so še vedno vihrale snežene zastave, veter je namreč še vedno odnašal oblake snega. Po snežiščih je pripekalo sonce, v najinem zavetju pa je bilo mirno in prijetno hladno. Človek bi mislil, da je tu na teh prostranih snežiščih čisto sam in da ga nihče ne vidi, toda na vsakem koraku zasleduje turiste na Mont Blancu vse polno daljnogledov iz Chamonixa.

Ker naših fantov le dolgo ni bilo in ker sva postali lačni in žejni, sva nadaljevali pot do koč na Grandes Mulets. Lačna in žejna sta se vrnili tudi najina tovariša.

Na Grandes Muletsju so filmarji čakali na lavine. Aparati so bili naperjeni na ogromno snežno pobočje z masivi snega. To so morali imeti potrpljenja, kajti prva lavina se je sprožila šele okrog polpetih popoldne, dasi so čakali nanjo že od poldneva. Nekoč, ko so potrebovali posebno velikih lavin in se jim same od sebe niso hotele sprožiti, so nosili, tako so nam pripovedovali, dva dni daleč naokrog razstrelivo, s katerim so potem sprožili ogromne mase snega. Ker je snemanje takih filmov zelo naporno in tudi nevarno, so res lahko hudi, če jim kdo potem reče, da so delali film s kulisami.

Po enaindvajsetih dneh težkega in mrzlega dela, je pisal pozneje Luggi Kopinšku, smo se danes vrnili iz Valloita v Chamonix. Sami dobro veste, kaj se pravi, biti tri tedne tu gori in z našimi aparati, ki tehtajo skupaj 110 kg, tako da mora nositi vsak 25 kg aparatov na hrbtu. Ves čas smo bili ponajveč 4600 m do 4800 m visoko, torej ves čas okrog vrha. Za naš trud smo bili pa dobro poplačani, ker smo snemali slike, kakršnih ni še nihče pred nami. Posnetki so morali biti vsi avtentični in so tudi, a zato smo morali vrteti film en cel dan celo na vrhu. Gre pač za zgodovinski

Problem s sestopa z Mont Blanca.

prvi vzpon na Mont Blanc (Jacques Balmot 1786 — Sepp Riss). Lahko si mislite smešne sportne obleke iz tistih časov. Žensko vlogo igra Brigitte Horney, režijo vodi dr. Fanck, družba Cinema Alliance Berlin. Film vrtimo v treh verzijah, v nemški, francoski in angleški.

Morda ste videli Sepp Rissa že v zadnjem filmu SOS Eisberg (Grönland Film Dr. Fanck), ki ga igrajo zdaj z velikim uspehom. Midva delava z Richardom Angstrom na kameri. Z njim sva bila skupaj tudi v Grönlandiji...

Dolgo smo še posedali po skalah tam okrog kočje in uživali z odprtimi očmi in srcem bližino Mont Blanca, blestečo lepoto njegovih prostranih snežišč in prijetno toploto solnca, tako kakor pač uživa človek lepe stvari, kadar ve, da se najbrže za vselej poslavlja od njih. Za slovo smo se s prijazno oskrbnico na Grandes Muletsju še fotografirali.

Ker je šlo po snegu navzdol hitreje, če sva bila navezana po dva in dva, sva se midve zopet navezali na najino vrh. Pod kočjo sta se navezovala tudi dva Švicarja. Imela sta s seboj smučke, ki sta jih pa nosila vso pot gor in dol na ramah. Franci in Kopinšek sta ju slišala, ko sta se čudila, češ: «Zwei Damen allein...» Kopinšek je, kakor vedno, takoj razumel situacijo in rekel Francitu: «Za eno mi je, da ne pade v špranjo, za tisto, ki ima naš denar.» Efekt teh besed kajpak ni izostal, ker sta se možakarja spogledala in zmajala z glavo. Zgražanja pa je bilo tudi v restavraciji na Gare des Glaciersu, kjer so imeli najina tovariša za najina vodnika, češ da se zdaj, ko sva nekam na varnem, nič več ne brigata za naju. Mi štirje smo si namreč piskali prostor v restavraciji, kjer se je komu zdelo, notri, na verandi, ali pa zunaj, medtem ko so vodniki s svojimi klienti sedeli v restavraciji vsi skupaj.

Penzija «z vitamini» v Chamonixu nam ni nič dišala in zato se je Franci domnil, naj nam servirajo samo kavo v sobi, ker smo tako utrujeni, da ne moremo nič jesti. Potegnili smo jih in ta večer večerjali zares imenitno po našem okusu in pili star bordo, ki ga servirajo v zaprašenih steklenicah, zato pa v lepih košaricah. Lepa restavracija, lepa godba in mimo tega še dve zmagi in dve polomijadi z Mont Blancom, vse to naš je spravilo v židano voljo. Čeprav so bile naše montblanske toalete že v oprtnikih, se nam je na ožganih in od dobre volje raztegnjenih obrazih poznalo, odkod smo prišli.

Precej dela je bilo s pošiljanjem pozdravov našim «žalujočim ostalom». Ker smo vedeli tudi to, da stane poštnina za pet besed precej manj, kakor če je popisana vsa razglednica, smo šteli besede kakor pri brzjavkah in se zaradi tega drug drugemu še podpisovali nismo. Ker se ni nihče potolkel in tudi prsti to pot niso nikomur zmrznili, je pisal vsak sam, samo najin «neoficielni sekretar» je poslal v najinem imenu, brez najine vednosti, pozdrave v uredništvo «Jutra». Najini znanci doma so nama to reklamo skoraj zamerili. Še lepše kakor večer, je jutro v Chamonixu. Ko so kavarne in trgovine še pospravljali in škropili rože po parkih in vrtovih, sem sedela na zidu pokopališča, odkoder je lep razgled na mesto in hribe. Na koncu ulice so se pred svojo pisarno zbirali vodniki. Na pobočju nad mestom so se po vzpenjači prav počasi od stebra do stebra pomikali vozički na Plan prat (2064 m), na vrhu pa kar prosto s hriba na hrib na Col du Brevent. Avtobusi in avtomobili so že čakali na potnike. Zgodaj so začeli prihajati tudi turisti in letoviščarji.

Redki prosojni oblaki so se podili po nebu in obetali še veliko lepega vremena. Kako lepo obrobajo sivi vrhovi raznih egijev ledenike, nad katerimi kra-

ljuje čisto tam odzad bel Mont Blanc, ki je naju malo krcnil po nosu. Pa najbrže je prav storil, ker drugače bi se nama morda že vihal. Zavihani nosovi pa niso lepi. Od Chamonixa se je bilo treba posloviti. V Vispu je šel Kopinšek, ki je imel švicarsko valuto, na kar je bil posebno ponosen, kupit vozne listke za Zermatt. «Koliko pa bo moral vsak odšteti za to vožnjo,» je rekel, «boste zvedeli šele takrat, ko zagledamo Matterhorn.» Diskretno nas je začel pripravljati na to presenečenje. «Temule železničarju bi pa skoraj moral dati en frank», je dejal prav resno, ko smo sedeli na kovčegih pred kolodvorom. «Zakaj pa?» smo se začudili. «Zato, ker me je pri blagajni prijel, ko me je skoraj vrglo takrat, ko sem plačeval vozne listke za Zermatt.»

Še bolj divja in še bolj romantična kakor gorska železnica v Chamonix, se nam je zdela zermattska. Z njo tekmuje gorska reka Visp. Vsa spenjena divja med skalami po nikolajski dolini in se blizu Vispa izliva v Rono. Ledeniki segajo na obeh straneh zelo globoko v dolino, in slapov in gorskih potokov je vse polno. Nekaj dni prej, ko smo prišli mi tja, je na tej progi tri metre visok plaz zasul železnico. Proga je iz večine vsekana v hrib in zato so na eni strani strmine, na drugi pa prepadi. V tem vlaku gleda vsak, da sedi pri oknu, zlasti pa pri zadnjem ovinku pred Zermattom, ko se prvič prikaže Matterhorn. Ves čas je vse gledalo skozi okno. Kdor ni imel dobrega prostora ob oknu, je šel ven na platformo, ki je bila polna prtljag, saj potuje tu skoraj vsak s kovčegom in oprtnikom. Potniki so bili vseh narodnosti, neke Francoze iz tega vlaka sem srečala letos za Vse svete na ljubljanskem kolodvoru.

Zermattska železnica z Matterhornom.

Nina Smirnova:

Marfa

Roman.

Poslovenil L. M r z e l.

(Nadaljevanje.)

Ilja se je ustavil ob vratih. Ledeno mrzel zrak se je vtil v prostor in je vse zajel do kolen. Šečko je stopil okrog fanta, skomizgnil z rameni in zaprl vrata. Potem se je okrenil k Marfi in dejal:

«Tu ga poglejte, privlekel je tovor drv kakor kakšen medved, ne da bi ga bil kdo prosil za to. Oči pa dela, kakor da ni prinesel polen, temveč kakor da je zvezd natrgal z neba. Pa vsaj usta zapri, dolgost ti hudirjeva! Čeprav imaš polne roke — kaj ne moreš z nogo zaloputniti vrat?»

Marfa je vedela, da je bilo kapitanu v zabavo, če je Ilja plašil na ta način, da je iznenada zakričal nad njim, vendar pa je to zmerjanje zmirom zvenelo kot dobrohotno norčevanje. Marfa se je smehljala in si je fanta dobro ogledala. Ilja je drva pri peči odvrigel in se je potem otresel snega. Vrnil je Marfi pogled. V njegovem svežem, robatem, čisto preprostem obrazu so vzbujale pozornost sive, brezskrbne, nekam prekanjeno zroče oči. Marfa mu je pokimala s prijaznim nasmeškom in je šla ven na cesto. Tudi ona vrat ni zaprla za seboj in žečko jih je drugič mrmraje zaloputnil.

Marfa je postala ob stopnicah, ki so držale visoko gori na sušišče. Na hoji čez dvorišče se ji je obleka vsa pobelila. Suh, kakor prah droben sneg je padal, tako suh, da je človeku kakor megla sapo jemal. Sušišče ni bilo daleč od delavnice, toda skozi padajoči sneg ga je človek videl samo nejasno kakor skozi zamrznjeno okno. Marfa se je pri takšnem vremenu pogosto vozila v saneh in roko je morala iztegniti, da je vsaj otipala voznikov hrbet, ki ga ni bilo več videti; samo tedaj je snežni vihar tako divjal, da je njega žvižganje, tuljenje in bučanje še dolgo čula v tišini. Tu pa je sneg padal povsem brezglasno in tako naglo, da se niti na njenih razkrijenih rokah ni topil.

Podržala je roke, sklonila se je in opazovala, kako se snežne igle tope. Tedaj ji je od zgoraj iznenada padla kopa snega na vrat. Stopila je na stran in je pogledala navzgor. Ilja je stopal po stopnicah na sušišče z bremenom obrnjenih kož na plečih. S stopali je suval sneg s stopnic in vse stopnišče je bilo kakor zavito v bel oblak. Ko je prišel na vrh, je odprl tanka, nizka, v slabih tečajih viseča vrata iz lat in se je prav tako zbokoma zdrsal v prostor kakor prej v delavnico. Ko se je s hrbtom podrgnil ob podboju, mu je usnjena rokavica s pisanim robom padla na tla. Marfa jo je pobrala, stekla po stopnicah in nanaglo pogledala v sušilnico. Na tleh so vsepovsod ležale kože. Ilja je stal ob sivi steni in je s široko odprtimi očmi strmel v sneg, ki je kakor lahek puh silil

skozi špranje, ali pa morda na tanke, slabo omajene late. Marfa je rokavico dela na svojo roko in je počasi šla spet navzdol. Sneg, ki je padal, je njene in Iljeve stopinje na stopnicah že zamel in vsakokrat, kadar je postavila nogo na stopnico, je počasi odrinila svežo, tanko snežno plast: sneg se je nabral, nagubal se je kakor sukno in je potem, lomeč se v gubah, počasi padal navzdol.

Pri čaju zvečer je Marfa pripomnila kapitanu: «Povejte vašemu slepemu orlu, naj pride po svojo rokavico k meni...»

3.

Morda prav zato, ker se je kajuta proti jutru zmirom močno ohladila, je imela Marfa več dni zapored iste sanje. Plavala je v reki, proti toku, naglo kakor ptica; prsi so jo bolele od zagona valov, ki so se ji veselo valili naproti. Prav čista, mogočno šumeča voda je pljuskala vsenaokrog. Marfa je kar slepela od svetlobnih žarkov, ki so sijali, nemirno migotali iz vode, in od kamnov, ki so kakor zvezde blesteli pod vodo. Vsa polna vroče radosti in pekoče bolesti je solze prelivaje izbruhnila v pesem. Toda od zgoraj so se spet spustili novi tokovi solčno čiste vode, prav samo nad njo; prišumeli so, obkrožili so jo z vrtinci in jo gugaje odnesli navzdol. Pa se je zasukala in se je zvila v klobčič — in tedaj so jo butajoči valovi spet zarezali v prsi...

Tudi danes se je Marfa zbudila iz istega sna. Ležala je na prsih in je imela roke pod glavo tako krčevito sklenjene, da je tudi v resnici, ne samo v snu, glasno zaječala, ko jih je razklenila. Tedaj je začula korake ne daleč od svoje postelje in je zaklicala:

«Ilja, si ti?»

Čemeren, top glas je odvrnil:

«Kdo pa drug?»

«Saj si snoči vendar odšel!»

«Kaj se ne morem spet vrniti?»

Napravil je naglo kretnjo in je pri tem nekaj vrgel g mize. Marfa je prisluhnila, ne da bi se dvignila.

«Kaj pa noriš tod okrog kakor kakšen satan? Čajnik si razbill!»

Zamrmral je nekaj nerazumljivega. Marfa se je zasmejala, iztegnila je roke, počasi odpiraje in spet zapiraje dlani, in je sedla v postelji. Vedela je že, da je Ilja zjutraj pogosto len in godrnjav, zlasti če ga je zbudila in poslala na delo. Danes pa je napeljal pomenek.

«Se ni treba prav nič smejeti! Povej že vendar, kdaj se odpeljeva v mesto?»

Odmahnila je z roko:

«Počakaj!»

«Počakaj!? Zmirom: počakaj! Če bi človek nate čakal, bi mu potni list lahko potekel.»

Tanka gubica je vztrepetala Marfi med obrvmi in ni izginila.

«Kaj pa hočeš prav za prav? Kdo te je pa naučil tako govoriti?»

Trmasto je glavo sunil v zrak.

«Kdo me je naučil? Kakor da sam ne bi vedel tega.»

Marfa se je dvignila, z rokami ob posteljo oprta, otožno se je zazrla vanj in dejala:

«Pojdi proč!»

Ni razumel, toda bal se je.

«Kaj? Kaj ukazuješ?»

Ponovila je prav trdo:

«Pojdi proč! In ne hodi mi več pred oči! Razumeš?»

4.

Ko je tisti dan Marfa v naselbini srečala kapitana, ga je vprašala:

«Pavel Dimitrijevič, kaj ne bi mogli Ilja izplačati?»

Žecko se je tako naglo okrenil k nji, da mu je pipa padla iz ust. Pipa se mu je pri tem zaobrnila, in ko jo je hotel prestreči, mu je živi ogel padel na roko.

«Marfa Vadimovna, kaj vas je — kaj vas je kako užalil?»

Marfa je nagubančila čelo. Potem se je zasmejala.

«Le nič si ne delajte skrbi! Užaliti bi se mogla — kvečjemu jaz sama!...»

Delj kakor teden dni je bilo, da Marfa ni šla iz svoje kajute. Odkar je Kornejič videl njen temni izraz, je ostajal nem, kadar ji je prinašal čaj in vmes odiral svojega zajca. Neki dan pa, ko je kuril peč, je vprašal, pa vendar ne da bi se bil ozrl v Marfo:

«Da, ampak, kneginja — kaj bi že zmirom rad vprašal: kaj ti morda trebuh rase od Iljuhe? Ali pa sta se samo tako — zabavala?»

Marfa je ostrmela. Ampak odgovorila je:

«Še ne vem.»

Kornejič je bil vesel, da je sploh kaj odgovorila. Nejevoljen je motril slabo utripajoči ogenj in mrko nadaljeval:

«Zadnjič je pridrvel k meni, kakor da je nor. 'Po kaj pa prihajaš, nič prida?' sem dejal. 'Sam si kriv. Si že nekaj storil napak — ali pa rekel. Kneginja ne bo brez vzroka huda nate. Vi vsi skupaj pač ne počnete nič dobrega, da žalite ljudi.' Nol!...»

Ko je govoril, je ogenj dogorel in sinji plamenčki so brezupno poplesavali v pepelu, kakor metuljčki, ki jih je dež stolkel k tlom. Kornejič je navrgel svežega dračja.

«Hudič naj vzame vse skupaj! Kako moreš biti tako mokro?»

Marfa se je povsem okrenila k njemu. Oči so ji bile zdaj vesele.

«No, in?»

«No, nič drugega... Samo sopel je kakor kljuse navkreber. 'Njeni lasje', je rekel, 'me delajo blaz-

nega... Jaz ne bom vzdržal,' je rekel, 'vse svoje življenje bom njene lase čutil kraj sebe... Ali si videl,' me je vprašal, 'kakšne lase ima? Strah se lahko poloti človeka ob njenih lasih, strah... Kadar si svoje lase nadene okrog glave, je prav tako, kakor da je val zakolobaril naokrog!... Pa sem ga vprašal: 'To si se pač obesil na njenih lasih?' 'Tako je!' je dejal. 'Obesil.'»

Ko je Kornejič šel, je Marfa ukazala, naj ji za naslednji dan priskrbijo jelenjo vprego, kakršnokoli vreme že bo.

Zjutraj se je poslovila od Pavla Dimitrijeviča žečka. Zrla je tja v ravan, ki se je preko nje hotela peljati v luči severnega soja, in je še rekla:

«Pa če bi Ilja spet zaprosil dela — kar vzemite ga! Ampak seveda samo, če ga je v resnici treba. Nič ne prosim zanj in nič posebnega naj se mu ne zgodi.»

Ko je Marfa dospela domov, je v njenih očeh spet trepetal blesk nasmejanosti. Doma so jo pričakovale novice: v njeni sobi je bila Lidija Morozova umrla za črnimi kozami. Hudo bolna je bila prišla v Marfino hišo in je ostala, da bi jo pričakala. Razul se je vse preveč veselil Marfine vrnitve, da bi bil govoril o rajnici z mnogo žalosti. Rekel je samo, ko je Marfo vedel v jedilnico: *

«Vsa slaba in brez moči je bila. Kako pa naj bi človek takole ozdravel? Za ogledalo je prosila. Potem je udarila sama sebe: 'Jaz nočem biti grda, jaz nočem živeti. Pomagala si bom, da bom umrla.'»

Razul se je bežno nasmehnil.

«Pa je tudi tako umrla — in ni bilo treba, da bi si pomagala...»

Toda vzdihnil je, ko se je Marfa nagloma nagnila nad mizo. Pa ni šel stran, in po načinu, kako je dihal in se gibal, ko je nevidno smetje pobiral pod mizo, je Marfa opazila, da bi rad še nekaj povedal.

«No, in kaj je še?»

Pocmakal je z jezikom.

«Pa majhnega konja imamo. Dobrega konjička, čisto majhnega.»

«Odkod pa je?»

«Od spodaj, s ceste ga imam.»

Pripovedoval je, da se je neki dan pripeljala mimo hiše kolona voz od nekod daleč. Mlada kobila je iznenada obstala sredi ceste. Vozniki so menili, da hoče samo močiti, in so jo bili. Zbili so jo domala do mrtva, pa ni šla dalje, temveč se je zgrudila nazadnje. Vsi so mislili, da pogine. Ko so voz potisnili vstran in ji sneli zaprego, pa so videli, da bo povrgla. Eden izmed voznikov je naprosil Razula, naj vzame žival k sebi, dokler na povratku spet ne pridejo mimo. Kobila je povrgla žrebeta, sama pa je poginila. Tako je žrebe ostalo pri Razulu. Zdaj je bilo že v tretjem mesecu, a Razul ga je še zmirom pojil s steklenico na dudo kakor majhnega otroka.

(Dalje prihodnjič.)

Kakšno nagrado hočete?

Vsak dan nam naše naročnice pridobivajo novih naročnic. Da jim pokažemo, kako znamo ceniti njihovo prijaznost in trud, pošljemo vsaki naročnici, ko od nje pridobljena nova naročnica vplača vseletno naročnino, tisto nagrado, ki si jo sama izbere.

Danes razpisujemo na tem mestu nove praktične nagrade. Izberite si, karkoli Vam je všeč. Pokažite svojim znankam «ženo in dom» in jim priporočite, naj se nanjo naroče. Napišite na spodnjo prijavnico imena novih naročnic. Ko bodo naročnino vplačale, pa Vam pošljemo tisto nagrado, ki si jo sami izberete.

Za eno naročnico,
ki bo vplačala
Din 68—, dobite:

razpršilnik za
parfum

stekleno dozo za
maslo

samovar

košarico za
jedilno orodje

Za eno naročnico,
ki bo vplačala
Din 105—, dobite:

razpršilnik za
kolinsko vodo

šivalno garnituro

garnituro za
sol in poper

košarico za
kruh

Za dve naročnici, ki bosta vplačali
skupaj Din 210—, dobite:

damski kovčeg

likalnik za oglje

majhno budilko

mlinček za kavo

dozo za puder
z zrcalom

stroj za rezanje mesa

mlin za orehe

garnituro za kolače:
sedem krožnikov

„ZALOŽBA „ŽENA IN DOM“
LJUBLJANA, DALMATINOVA ULICA 10.

Prijavljam Vam tele nove naročnice: (Pišite razločno)

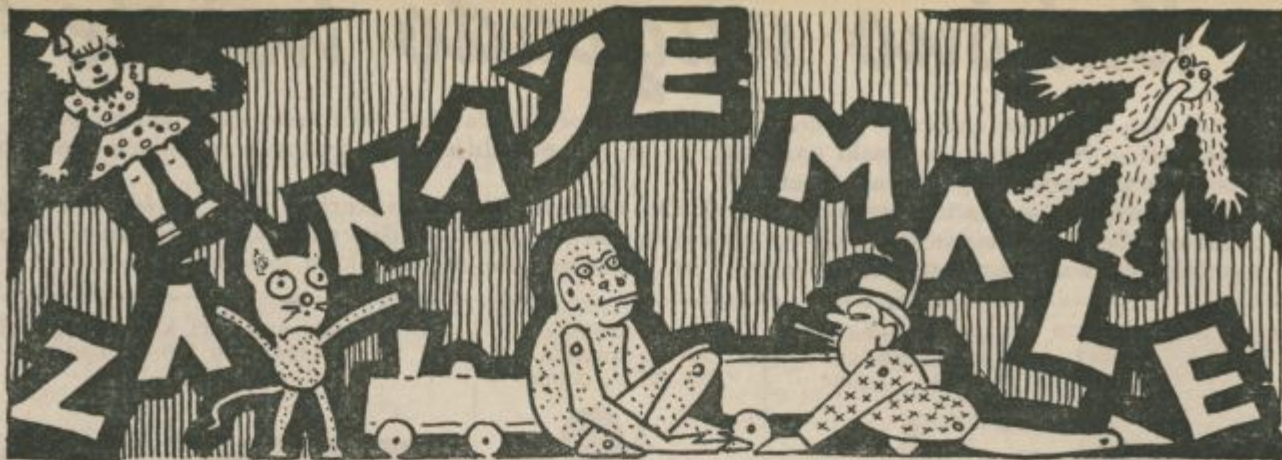
Ime in priimek	Bivaliče	Hiš. št.	Naroča 12 števil, 10 prilog in 5 gospodinjstskih knjig	Naročnino plačevala po Din	Potpis nove naročnice

Ko bodo naročnice naročnino za vse leto vplačale, mi pošljite nagrado

(glej razpis na strani 109 v „Ženi in domu“ št. 3.)

Razločni naslov nabiralke:

Ime:

Miška in kruhek

Bilo je okoli polnoči. V kuhinji je bilo vse temno in tiho. Zdaj pa zdaj se je skrčil les v podu ali v mizi, in tedaj je bilo slišati, kakor da je nekaj počilo. Drugače je bilo vse mirno.

Mesec je bil nocoj že prehodil dolgo pot in posvetil v marsikatero okno. Nu, in zdaj je prišel tudi do kuhinje, ki vam pripovedujem o njej, ter posvetil vanjo.

Na mizi je stala skleda, polna sladkega mleka. Kakor majceno jezercé s srebrnim bleskom, tako se je v mesečini svetila skleda z mlekom. Zraven skleda je ležal košček kruha, in mesec je zdajci videl, kako je švignila drobna miška po mizi.

Pri skledi se je miška ustavila, sedla na zadnje nožice, dvignila nasek in vzhličeno vdihavala duh po sladkem mleku. Skušala je priti do mleka, vendar so bile stene skleda tako gladke, da je zmerom spet izpodrnila. Najrajši bi se bila v skoku pognala na sredo skleda in se nalokala dobrega mleka — toda kako naj pride potem iz skleda? Spomnila se je, kako je nekoč, ko je bila še čisto majcena miška, skočila v tako skledo in kako jo je potem njena mati za uhelj potegnila iz mleka, ker bi bila sicer utonila.

Kruhek, ki je ležal poleg skleda, se je veselo namuznil: «Alo, mala požrešnica,» je zaklical s tenkim glaskom, «pridi k meni! Svetoval ti bom, kako prideš do mleka. Jutri zjutraj me bo tako kak otrok pojedel, in potem je že vse eno, kar zdaj narediš. Izdolbi si na mojem trebuščku ležišče in lezi vanj. Jaz pa skočim

potem v skledo in bom plaval po mleku kakor kak otok. Tako se boš lahko po mili volji nalokala!»

Miška si tega ni dala dvakrat reči. Hitro se je spravila nad kruhov trebušček in jedla in jedla, dokler ni bila vdolbina tako velika, da je lahko legla vanjo.

Zdaj je kruhek poskočil — mleko je kriknilo «čef!» in v strahu zaškropilo na vse strani. Kruhek se je zibal po mleku kakor kak čolniček, in miška je veselo lokala, da nikoli tega.

Zdaj je bila sita in se je zvalila s prenapoljenim trebuščkom v kruhkovo vdolbino in zaspala. Kruhek je bil tudi žejen in je pil in pil, dokler se ni pogreznil na dno skleda. Miška je pa spala in vlekla dreto vse dotlej, da ji je jelo siliti mleko v usta in nos, in se je zadušila.

Mesec je še enkrat posvetil v kuhinjo — ne, tu se ni nič zganilo, vse je bilo tiho in mirno.

Šale za naše male

Bumček pridirja ves srečen k mami v kuhinjo: «Glej, mamica, napravil sem si gosli!»

«Res so lepe», hvali mamica. «Kje si pa dobil strune?»

«V tvojem klavirju!» se odreže Bumček.

Učitelj: «Mihec, kaj mi veš povedati o tridesetletni vojni?»

Mihec: «Nič, gospod učitelj, ker nisem bil tam!»

Kotiček tete Mine

Dragi otroci! Dolgo se že nismo videli, celih 28 dni! Časih si mislim, da bi bilo res mnogo bolje, če bi izhajal list «Žena in dom» vsak teden, zakaj resnično vam povem, da se mi kar toži po vas. In mesec dni je dolgo. Toliko vam imam povedati, da sama ne vem, kje bi začela. Najprej vam povem, da je Majda, moja mala nečakinja, včeraj praznovala svoj god. Ko je prišla danes k meni, sem jo vprašala: «Kaj si pa včeraj dobila, ko si imela god?» Majda je stopicala z noge na nogo, naposled je pa z malodušnim glasom rekla: «Bolečine v trebuščku!» Da, da, tako je, kadar imajo otroci god in vse namah pojedjo, kar so dobrega in sladkega dobili! In ker sem ravno pri Majdi, vam še povem, koliko je revica pretrpela s svojimi zobki, preden se je naučila pravilne nege. Zmerom jo je kak zobek bolel, in med tem ko so se bratci in sestrice igrali in smejali, je Majda sedela v kakem kotu in mlo jokala. Naposled jo je mamica vendarle pregovorila, da je šla z njo k zobnemu zdravniku. Zdravnik ji je odstranil bolni zob, dva druga zobka je zalil, in Majdica se ni mogla dovolj načuditi, da ni čutila nobenih bolečin. Danes delajo zobni zdravniki že čisto brez bolečin in je vsak otrok nespameten, ki se boji iti k njim. In ko so bili vsi Majdini zobki v redu, ji je zobni zdravnik povedal še tole: «Če hočeš, da te zobje ne bodo boleli, si jih redno umivaj po vsaki jedi; najbolj važno je pa to, da si jih umiješ zvečer, preden ležeš spat. S ščetko si drgni zobke z leve na desno in z desne na levo, prav tako si jih moraš pa čistiti tudi od zgoraj navzdol in od spodaj navzgor! Če si jih boš redno umivala, bodo zmerom beli in zdravi!» Majdica si je vzela zdravnikove besede k srcu in od tistih dob je zmerom dobre volje in nikoli ne toži, da bi jo kak zobek bolel. Ali delate tudi vi tako?

Srčno Vas vse pozdravlja Vaša

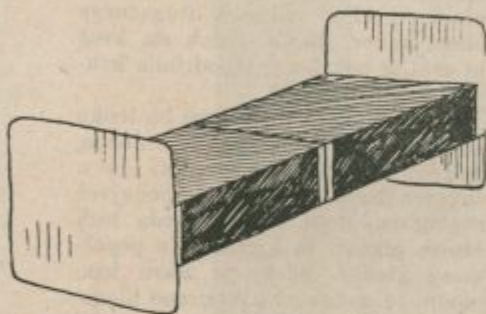
teta Mina.

Zlagalnico

si lahko vsak čas napravite, če kakšno staro razglednico nekako tako razrežete, kakor kažejo pikčaste črte na naši sliki. Nato zmešajte na mizi posamezne dele, igralci pa morajo drug za drugim razglednico spet lepo sestaviti. Kdor to v najkrajšem času naredi, tisti dobi igro. Čas se nadzira z uro in se za vsakega igralca sproti zapiše.

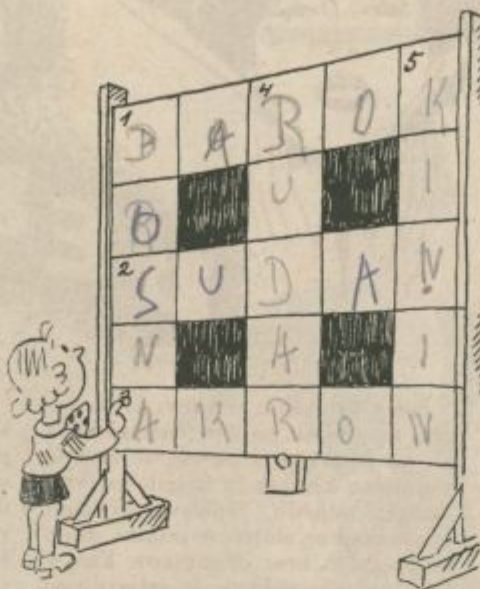
Za punčkinu sobico

prinašamo danes posteljico. Dve škatlici od vžigalic zlepiamo tako, da se ožja konca stikata, končnici pa napravimo iz lepenke. Blazinic in odeje pa si bodo znale spretno mlade mamice gotovo same narediti in jim ne bo to prizadevalo nobenih posebnih težav, saj je pri vsaki hiši dovolj različnih platnenih ostankov.

Prihodnjič pa spet kaj drugega za punčkinu sobico!

Križanka

Gospodična učiteljica je obljubila učenki, katera pravilno izpolni križanko, lepo knjigo za nagrado.

Mala Jelka se je prva oglasila in stopila k šolski deski.

V vodoravnih vrstah mora dobiti besede, ki pomenijo:

1. slog srednjega veka;
2. pokrajino v Afriki;
3. ime ameriškega vojaškega zrakoplova, ki se je ponesrečil.

V navpičnih pa besede, ki pomenijo:

1. reko v Bosni;
4. delavca, ki riže pod zemljo;
5. zdravilo proti malariji.

Jelki je delala križanka res precej preglavice, vendar jo je nazadnje le pravilno izpolnila in dobila zanjo obljubljeno nagrado. Njeno rešitev prinesemo v prihodnji številki.

Tudi mi nagradimo z lepo knjigo pet majhnih prijateljic (ki jih določa žreb), če nam pošljejo pravilno rešitev do 15. marca.

Sladkosnedna «slepa miš»

Na lestence, svetilko ali na karkoli obesimo nekaj sladice, in sicer tako visoko, da jih igralci lahko z usti dosežejo. Potem vzamemo robec in zavežemo najprej enemu igralcu oči. Ta mora z zavezanimi očmi poizkušati, da z usti zagrablji sladico za sladico, ne da bi si kaj pomagal z rokami. Za njim pride na vrsto drugi, potem tretji itd., tako dolgo, dokler niso vse sladice porabane. Vsak igralec sme loviti sladice natanko tri minute.

Poizkusite, boste videli, kako se boste od srca smejali!

Se nekaj za kratek čas

Položite si na dlan dinar pa ga obljubite tistemu, ki ga bo s krtačo z dlani postrgal, sicer plača on dinar. Marsikom se bo to tako lahko zdelo, da bo rad stavil z vami. Vendar bo stavo izgubil, ker varujejo izbočeni deli dlani dinar, da ga krtača ne doseže.

Zgodba o skopuhu

K prastaremu, modremu čarovniku je nekoč prišel skopuh, ki je hotel čarovnika zvijačno prevariti. Ponizno se je približal starčku in ga vprašal:

«Kaj si delal, da si učakal tako častitljivo starost?»

«To ni bilo lahko,» je odgovoril čarovnik, «a te skrivnosti ti ne smem izdati. Prvič, ker bi pri tisti priči umrl, drugič bi bilo pa to za tvojo dušo veliko zlo, če bi moral še mnogo tisočletij živeti kot skopuh!»

Skopuh se je delal, kakor da zadnjih besed ni slišal, in je vprašal nekaj drugega.

«Ko si že tako star, ali mi lahko poveš, koliko je zate eno tisočletje?»

«O,» se je nasmehnil čarovnik, «sto tisoč let je zame kakor ena minuta!»

«Moder človek si,» je s hinavskim glasom rekel skopuh, misleč sam pri sebi, da se mu bo zdaj posrečilo oslepariti čarovnika. «Nu, povej mi torej, koliko je zate sto tisoč dinarjev?»

Čarovnik, ki se je še zmerom smehljaj, je mahnil z roko, kakor da bi vrgel sto tisoč dinarjev v zrak.

«Sto tisoč dinarjev,» je odgovoril, «je zame kakor ena para!»

«Podari mi paro,» je hitro zaprosil skopuh in poželjivo izbuljil oči.

«Prav rad,» je odgovoril čarovnik in se zvito namuznil; «počakaj minuto!»

In skopuh je osramočen zapustil starca, vedoč, da čarovnikove minute ne bi mogel dočakati.

Šopek svežih trobentic na krasnem perzijancu me je prejšnji teden opozoril na to, da bo kmalu konec zime. Morda mu je nežna gospodarica podarila ta šopek v slovo, ko se je zadnjikrat izprehajala z njim v toplém spomladanskem solucu po drevoredu. Toplo jo jo grel, še topleje kakor pozimi, da so ji rdela lica, samo da bi se ji prikupil in da bi ga vzela še s seboj. Toda revček ni vedel, da ga bo prav zaradi njegove toplote odložila. Kaj pomaga vsa lepota in toplota, kaj koledarska zima! Nič več ne bo kramljal z dišečimi sosedi v garderobah, trdno bo zaprt v škatli, kamor ne bodo mogli ne molji ne solnčni žarki. Zapirata se pa tudi zimska in plesna sezona, poslavljata se v polnem sijaju, tako da ne bomo rekli, da gresta zato, ker nimata ničesar več pokazati. V oblekah, ki sta jih še pustili, bodo narejeni prvi spomladanski koraki. Zrelost ima večja izkustva ko neizkušena mladost, ki mora zidati na preizkušeni podlagi, če neče sprožiti revolucije. Stopati mora varno za svojimi cilji, da si ohrani simpatije in pridobi zaupanje.

S pomladjo je tu zopet preprost krojaški kostum, v katerem se človek počuti vedno dobro oblečen. Oglatih, odsekanih ram, izposojenih od uniform, ni več. Koliko lepše so zopet okrogle, mehke rame, ki se uveljavijo zlasti pri raglanu in pri gladkih rokavih kimono, pri katerih ostane črta rame mehka in ozka. Bluza, ki se nosi k takemu kostumu, je večkrat visoko zapeta, ovratnik pa je raven in podaljšan v široko vezanko, ki se spredaj zavezuje in ki veselo poživi celotni videz. Iz kariranega tafta se šivajo srajčne bluže, ki spominjajo na sportne bluže iz flanele. Modni telovniki so podobni «špenzerjem». Priležni so in se zapenjajo z gumbi ali pa z modnimi sponkami. Sešiti so iz enakega blaga, kakor je krilo, in se nosijo ponajveč k sportnim kostumom in h kostumom za potovanje.

Poleg krojaških jopičev, ki so zapeti na eno ali na dve vrsti gumbov ali pa pridržani s pasom, se nosi še vse polno kratkih in dolgih, po vsej dolžini odpetih jopičev. Nekateri imajo majhne, stoječe ovratnike, drugi so pa sploh brez ovratnikov. Ker se ne zapenjajo, pridejo do veljave pod njimi oblečene karirane, črtaste, pikčaste ali pa pestrobarvne bluže iz krepa ali džerseja, ki so zadnja novost. Zimska moda nam je pustila kep. Nosi se dolg in kratek, kakor je pač primerno za obleko ali kostum. Kratki kepi so ponajveč krojeni zvončasto in se zapenjajo samo ob vratu. Letoŕnja pomlad je res v znamenju kostuma. H krilu in bluzi ali pa k obleki se nosijo različni jopiči, paletoji, telovniki in kepi. Ker se, kakor sem že omenila, nosijo nekateri jopiči in kepi odprti, pride do veljave tudi obleka, bluza in krilo. Večkrat je krilo ali obleka iz drugačnega blaga kakor jopič ali kep. Kakor lani, tako bomo lahko tudi letos imele eno obleko v dveh ali treh povečanih ali pomanjšanih izdajah. Na primer: siv kostum, temnomodro obleko, rumen telovnik, rdeč pulover in modro, rdečo ali rumeno čepico — modni baret s prešitim ščitom. Vse to menjavamo in sestavljamo v različnih kombinacijah, pa smo lahko ves teden vsak dan drugače oblečeni.

Za promenadne in potovalne kostume in obleke se uporablja blago neizrazitih barv. Posebne protekcije je deležna modrosiva. Črne pa ne morejo izpodrinuti niti najlepše temne modne barve. Značilni, zlasti za zgodnjo pomlad, so letos kostumi iz črtaste in kariranega blaga. Pazite, kadar boste izbirali te vrste blago in pa fazono za obleko, zlasti če niste preveč vitki.

Tudi spomladanske promenadne obleke, prepasane z ozkimi pasovi, imajo ponajveč životke v videzu jopiča ali pa na krilu širok pas, nekakšno sedlo, ki se vidi kakor podaljšek jopiča.

Garniture gumbov in zaponk, ki se nosijo na bluzah, oblekah in žem-prih, so narejene tako, da se lahko menjavajo. Veliki kvadratni ali podolgovati leseni gumbi podčrtajo sportni izraz, kroglice iz kovine, galalita ali stekla pa gosposkega. Obleke so prav dosti visoko zapete, sicer so pa sedla in vratni izrezi ponajveč okrogli in ovalni. Novi so tudi okrogli plastroni, ki so vedno iz drugačnega blaga kakor obleka. Sploh sta krog in oval to pot precej izpodrinila kvadrat in pravokotnik.

Blago za obleke, pa najsi bo tenko ali debelo, je vedno mehko volneno. Največ se govri o «angori» in o «angora-džerseju», ki je ponajveč enobarven, dobi se pa seveda tudi črtast, pikčast in kariran. Za popolnoma gladke obleke je zlasti lepo modro in srebrnosivo karirano blago. Poševni karo naredi na oči zelo vitko postavbo. To mehko blago se pa dobi tudi v zelo mehkih barvah. Kakor sem že omenila, je letos deležna posebne protekcije siva barva. Dobi se v vseh odtenkih: golobjesiva, sivo-zelena kakor lešniki, v svetlih, modrosivih odtenkih in v nežnih sivorumenih odtenkih, ki spominjajo na banane. Izbira je, kakor vidite, velika.

Klobuki iz klobučine, raznih ple-tiv in blaga, se pokrivajo visoko s čela. Krajevci so ponajveč navzgor zavihani. Ti klobuki se pokrivajo popolnoma ravno, ne na eno stran, kakor smo bile doslej vajene. Imajo na sebi nekaj naivnega, otroškega, in pristojajo, res pristojajo, samo mladim, negovanim obrazom.

Zapestniki pri rokavicah so bogato okrašeni. Dostikrat so narejeni iz enakega blaga, kakor je šal ali ročna torbica. Novi in originalni so zapestniki iz usnjenih res.

Promenadni in popoldanski čevlji so okrašeni z aplikacijami in perforiranjem. Modno usnje za čevlje: ševro, antilopa, krokodil. Ker je vse sivo, so kajpa tudi nogavice sive, seveda v raznih odtenkih, vijoličastih in rumenih, zelo rafiniranih, zato pozor pri izbiranju!

Za popoldan

Preprosta, elegantna obleka iz krepdešina. Životek je sešit v videzu bolera s širokimi reverji, ki so podloženi s svetlo svilo. Posebnost so rokavi, ki segajo le do komolca.

Mladostna obleka iz svetlozelenega krepdešina. Rokavi, ki so krojeni raglan, so zvončasto razširjeni in segajo le do komolca.

Popoldanska obleka, kombinirana iz črnega in belega svilenega atlasa. Krilo je do kolen popolnoma gladko, spodaj pa ima vstavljene dvojne gube.

Obleka, kombinirana iz žameta in svile. Bluza je iz bele ali svetle svile, krilo in bolero pa iz temnega žameta. Elegantna modna obleka, primerna zlasti za visoko, vitko postavo. Okrašena je z všitki, ki so spleteni iz vrvic ali ozkih poševnih prog in s svilenimi resami. Pas je zvit iz širokih poševnih prog in zapet s kovinasto zaponko.

Vse za spomlad

Pomladanski sportni kostum iz gladkega volnenega blaga. Pas je iz usnja v barvi blaga, ovratnik pa iz astrahana. Na krilu spredaj je vstavljena globoka dvojna guba. Pomladanski kostum iz bele volnene flanele. Jopič se zapenja na en gumb kakor smoking. Žepi, ki segajo do stranskega šiva, so našiti.

Kostum za na riviero. Sešit je iz gladkega ali meliranega volnenega blaga v svetli barvi ali pa iz bele volnene flanele. Zapenja se samo pri vratu.

Kostum za potovanje, sešit iz gladkega angleškega blaga. Šivi na krilu in na jopiču so pol centimetra široko prešiti na stroj. Ovratnik je iz žameta ali pa iz kratkodlake kožuhovine.

Čarobna lepota

Vam bo gotova nagrada, če boste uporabljali samo
lilijino mlečno milo „Paracelsus“
lilijino mlečno kremo „Paracelsus“
 nedosežna toaletna proizvoda, ki delata kožo lepo, gladko in mlado.
 Pazite na originalni zavitek. „Paracelsus“, k. d., Zagreb 3

Preprosta obleka iz modnega kariranega blaga. V različnih smereh blaga krojeni in sestavljeni posamezni deli obleke so v celoti zelo dekorativni. Edini okras te obleke so okrogli leseni gumbi.

Popoldanska obleka, kombinirana iz gladkega in črtastega blaga. Lahko se kombinira žamet in soila ali pa gladko in črtasto volneno blago.

Elegantna promenadna obleka, sešita iz melirane temnosive angore. Pas in ošitki na rokavih in ovratniku so iz temnordečega soilenega žameta.

Za manj vitke

Preprosta obleka iz modne volne. Našitki na krilu, obroba na ovratniku, pas in vezanka so iz svetle angore.

Preprosta obleka iz volnenega diagonalnega. Plastron je iz belega pikeja ali svetle svile.

Popoldanska obleka iz svilene krepke. Spodnji ozki rokavi so zgoraj zadržani s prožnim trakom, tako da se po potrebi lahko slečejo ali oblečejo. Modna vezanka je iz svilene žameta.

Pomladanska obleka iz karirane volne. Pas in okraski na rokavu in ob vratnem izrezu so iz svilene žameta.

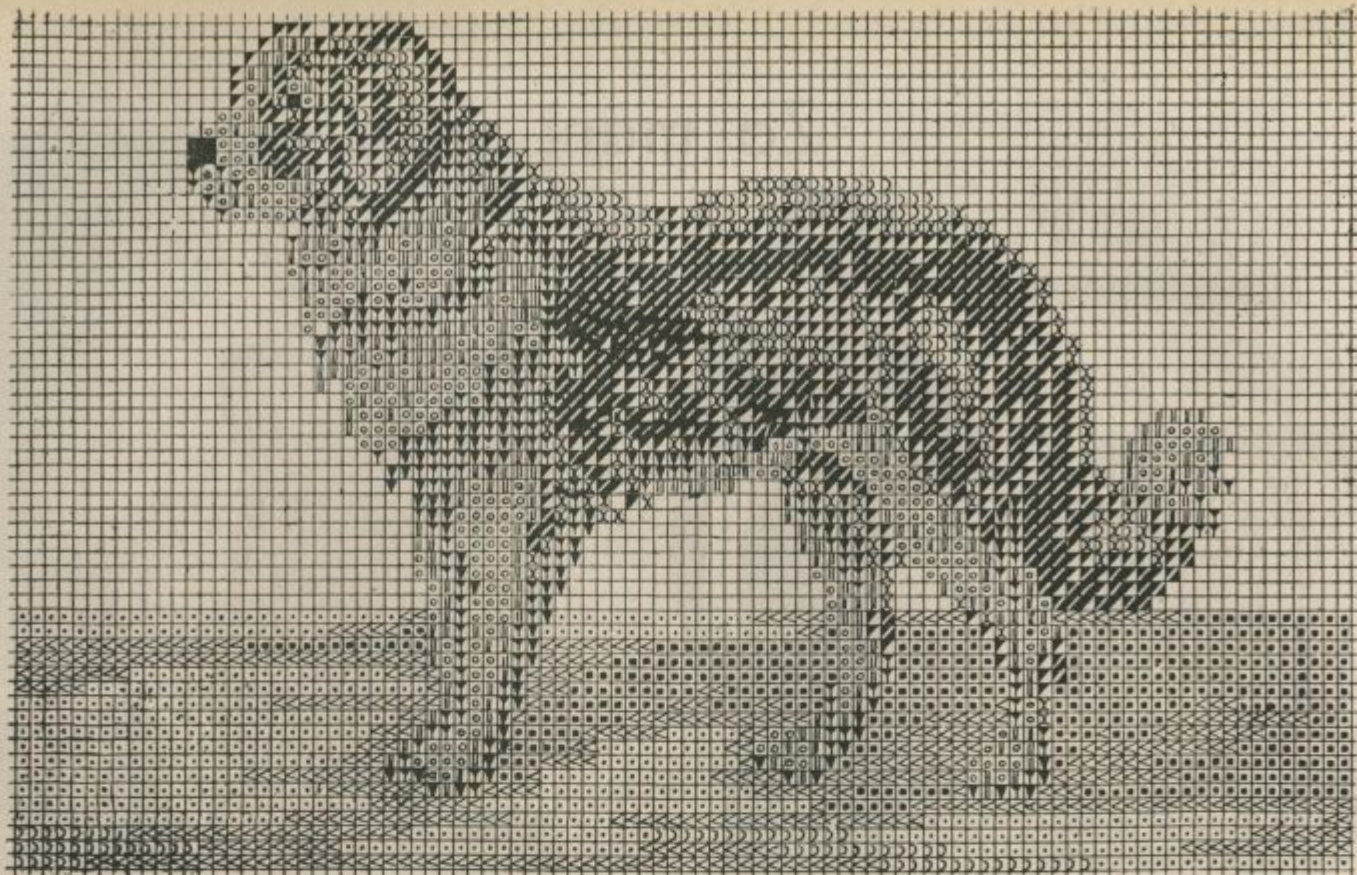

Popoldanska obleka iz žameta ali marokena. Ovratnik nadomešča pikčasta svilena ruta, ki se spredaj pod reverji zaveže v petljo.

Preprosta obleka iz modne angore ali tvida. Ovratnik, ki se končuje v vezanko, je iz mehke, svetle svile.

Popoldanska obleka iz temnorjavega volnenega ripsa. Zapestnik, plastron in petlja so iz svilene krepke.

Pražnja obleka iz krepsatena, kombinirana iz svetle in motne strani. Plastron v obliki ovratnika in coetka sta iz krepčoržeta v barvi slonove kosti.

- črna □ svetlosiva ▼ temnosiva ⊗ srednjerjava ▽ temnokostanjeva ⊞ srednjetravnatozelena
- bela ▼ srednjesiva ⊞ svetlorjava ▽ temnorjava □ svetlotravnatozelena ⊞ temnotravnatozelena

G O B E L I N

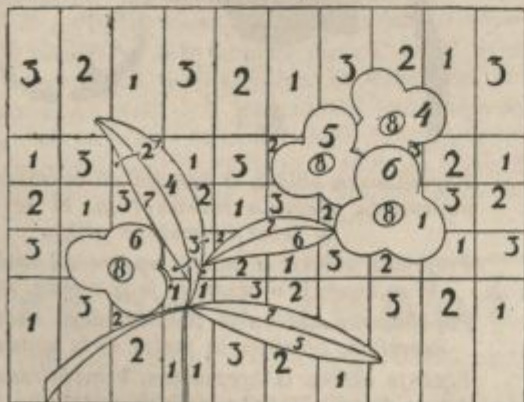
Gobelini, izdelani na roko, so lep in dragocen material za okras stanovanja. To je že stara tehnika, saj vidimo po muzejih in drugih umetnostnih zbirkah gobeline z visoko umetniško in zgodovinsko vrednostjo. Večkrat predočujejo kot slike zanimive zgodovinske dogodke. Zadnji čas, ko se je tako priljubilo izdelovanje raznih preprog doma, bo gotovo marsikatera naročnica rada poizkusila to delo. Pristni gobelin se dela na posebni pripravi, navadne imitacije pa, kakršne dobite tudi v trgovinah za ročna dela, se izšivajo na juti ali pa na blagu kongres. Na juti se izšivajo vzorci z volno. To so

navadno večje reči (preproge, pregrinjala in blazine), manjše pa, kakor torbice, blazinice, stenske slike itd., se izšivajo na blagu kongres s tenko volno, svilo, mulinem ali biserno prejico. Ker se dobe navadno v trgovini natisnjeni vzorci v barvah, je to delo zelo zabavno in zapeljivo. Če začnete z blazino, boste imeli gotovo tudi prav kmalu preprogo, potem še drugo itd.

Vzorec, ki ga prinašamo, lahko porabite za blazino ali za sliko v otroški sobi. Čim debelejšje niti ima juta ali kongres, tem večja je slika. Če vzamete droben kongres in tenko nit za vezenje, bo ta vzorec komaj za toaletno blazinico.

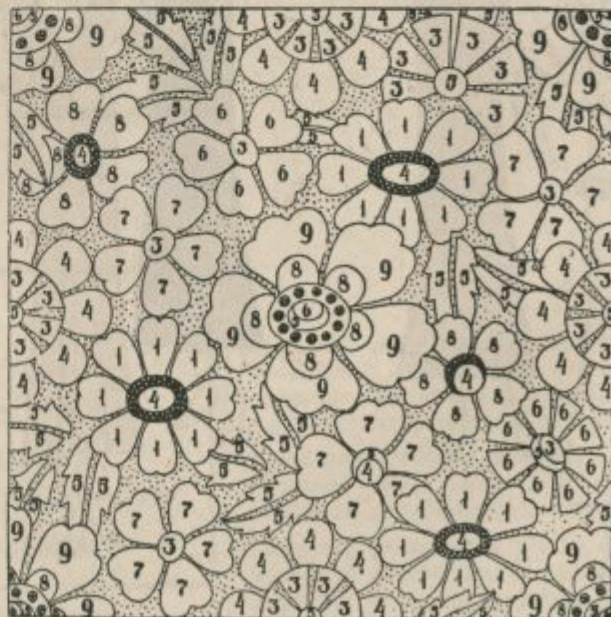
B L A Z I N E

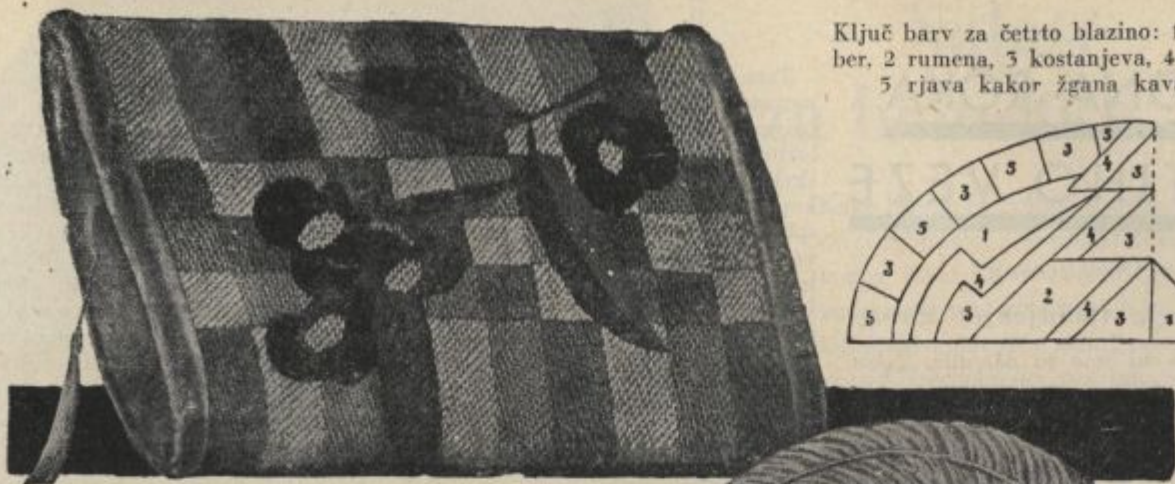
(Glej sliko na strani 117.)

Ključ barv za prvo blazino: 1 svetlozelena, 2 srednjezelena, 3 temnoz zelena, 4 zelena kakor mah, 5 rožna, 6 rdeča, 7 zelenomodra, 8 rumena.

Ključ barv za tretjo blazino (desna slika): 1 bela, 2 marelična, 3 rumena, 4 svetlomodra, 5 svetlozelena, 6 rožasta, 7 rdeča, 8 zlatorumena, 9 vijoličasta.

Ključ barv za četrto blazino: 1 cinober, 2 rumena, 3 kostanjeva, 4 črna, 5 rjava kakor žgana kava.

Ključ barv za drugo blazino: 1 bež, 2 svetlozelena, 3 srednjezelena, 4 rumena, 5 rožna, 6 jagodna, 7 temnozeleno, 8 rdeča. I svetlozelena, II srednjezelena, III temnozeleno, IV rumena, V temnozeleno, VI jagodna, VII svetlordeča, VIII srednjerdeča, IX temnordeča.

Žena, ki ima rada lepo opremljeno stanovanje, ve ceniti ročno delo. Takšno ročno delo je že bolj amaterska umetnost, ker je izraz osebnosti in umetniškega ustvarjanja posamezne delavke.

Cvetice, pa naj bodo že žive ali pa izšite, napravijo vsak kot prijetnejši. Kup blazin v kotu otomane je tako toplo zatišje, da ga skoraj ne mara pogrešati nobeno meščansko stanovanje. Domači in gostje občutijo v prijetni domačnosti tako udobje, kakršnega jim ne more nuditi tudi najmodernejša hotelska soba.

Prva blazina ima obliko pravokotnika in je izšita na juti z volno in svilo. Blazina je razdeljena, kakor je videti na skici na desni strani, v pravokotnike in kvadrate. Ti pravokoti se najprej označijo z nitjo, nakar

se izšijejo cvetni motivi, in šele nazadnje se izgotove še pravokotniki in kvadrati. Obrobljena je ta blazina z žametom in okrašena še z velikim svilenim čopom.

Okrogla blazina je vezena na juti s svilo in volno. Motivi, ki so označeni z navadnimi številkami, so izšiti s svilo, z rimskimi pa z volno. Blazina je izdelana iz svilenega atlasa ali pa iz svilenega žameta.

Tretja blazina je izdelana iz žameta. Okrog vezene je namotan žametast trak, da se zdi, kakor bi bila blazina obrobljena z žametno vrvico.

Dočim so pri vseh treh blazinah motivi nekoliko stilizirane cvetlice, je vzorec za četrto blazino sestavljen iz geometričnih likov. Tudi ta vzorec je izšit na juti z volno.

PRIDNA ROKA

TIHO VEZE

(Nadaljevanje.)

Izšivanje (polnjenje) mreže.

Mreža, ki smo jo naredile, kakor sem v prejšnji številki popisala, ne pomeni še nič. To je le ogrodje, na katero prav za prav izvršimo vezeno.

Mrežo lahko nekoliko ovlažimo (toda nujno potrebno to ni) in jo napnemo na lesen okvir, kakršne uporabljajo vezilje tudi za pisano vezenje. Dobe se okviri, ki jih lahko poljubno povečamo ali zmanjšamo, pa je tudi navaden, nepomičen okvir prav tako dober. Če je prevelik, prišijemo na vsaki strani mreže kos blaga in potem blago z mrežo vred napnemo v okvir. Za uspešno delo je treba mrežo toliko napeti, kolikor izdrži okvir. Paziti moramo tudi na to, da so okenca mrežice enakomerno raztegnjena in lepo v ravni črti.

Če smo mrežo ovlažili, moramo počakati, da se napeta popolnoma posuši. Potem poiščemo na vzorcu in na mreži natančno sredino na ta način, da preštejemo okenca po dolžini in po širini. Na vzorcu (predlogi) označimo sredino s svinčnikom, na mrežici pa z nitko druge barve. Vsaki začetnici nujno priporočam, da prične mrežo oziroma vzorec izšivati v sredini. Potem bo vedno pravilno izšla z vzorcem na vse strani in ji ne bo nikdar zmanjkalo mreže. Samo vezilje, ki so že naredile veliko fileta, se lahko lotijo vzorca čisto na poljubnem kraju.

Tam, kjer hočete vzorec pričeti, morate v vogal okenca nitko čvrsto privezati z dvojnimi vozli. Nato položite nitko okoli vozliča, da ga dobro skrijete in zavarujete. Ni gršega kakor je filet, pri katerem vidite na spodnji strani kakor hruške velike vozle. Zdaj izšivate mrežico v vbodu, kakršnega ste si izbrali ali pa kakršnega predpisuje vzorec. Razlikujemo platneni vbod, ki je lahko redek ali gostejši, t. j. dvakrat ali pa štirikrat prešite luknjice, potem polnilni vbod, čipkasti vbod, gobelinski vbod itd. Največ sta uporabljena v vzorcih platneni in polnilni vbod, ki je podoban gobelinskemu.

Naša slika kaže, kako izšivamo platneni vbod. Od vozliča vlečemo nitko z iglo vred skozi okenca tako,

da gremo z iglo enkrat po vrhu, drugič pa pod nitko mreže. Prav tako, kakor krpamo nogavice. Paziti pa moramo, da je število niti, ki gredo skozi luknjice, vedno sodo, to je 2 ali 4 v eni smeri. Če na to pozabimo, potem ne moremo šivati počez, ker se nam nikakor ne izide. Na ta način preprezamo nitko po vsem vzorcu. Poglavitno je pri izšivanju mreže, da preračunimo, kako bomo z nitko izšli, da pridemo bliže drugemu objektu, ki ga moramo na mreži izšiti, kakor zahteva vzorec.

Kadar nam zmanjka nitke, privedemo nanjo s *tkalskim vozlom*, ki ga moramo čim vestneje skriti, drugo nitko, s katero potem nadaljujemo izšivanje.

(Dalje prihodnjič.)

Naloge in težnje dandanašnje gospodinje.

(Nadaljevanje.)

Organizacija dela (točka 8 in 9) je v gospodinjskem poklicu najvažnejša, toda najtežavnejša reč. Zmisel za smotrno in praktično razdelitev dela je poseben talent, ki ga ima le malokatera gospodinja. Gospodinja, ki tega daru nima, pa hoče vendar svoje gospodinjstvo dobro voditi, naj se ravna po tehle smernicah:

a) Pri vsakem delu premisli, ali ga izvršuješ dobro in na najbolj spreten način, pri presoji pa upoštevaj vsa zgoraj omenjena načela.

b) Istovrstna dela opravi drugega za drugim in ne letaj od enega posla k drugemu, raznovrstna dela pa, ki so v zvezi, spoji po svojem preudarku tako, da prihraniš čas in nepotrebne korake. Za primer: Kadar pospravljáš stanovanje, deni najprej vse razmetane stvari v red, potem postelji vse postelje, nato pometi vse sobe zapovrstjo in nazadnje pobriši povsod prah.

c) Ne kliči služkinje od odkazane dela, ampak primi rajši tudi sama za delo, če je potreba, da je prej vse v redu.

č) Sestavi in napiši si delovni načrt in jedilni list za ves teden, in sicer v temle zmislu:

Kadar imaš v hiši veliko pospravljanja, kuhaj kaj takšnega, da te ne bo preveč zamudilo.

Za šivanje, likanje in krpanje izberi dan, ko nimaš preveč drugega dela.

V soboto se bolj posveti kuhinji in misli tudi že na nedeljo, da ti za ta dan ostanejo samo najpotrebnejši opravki.

Čeprav se ne moremo vselej ravnati strogo po načrtu, ki smo si ga določili, se vendar na ta način ognemo preveliki zmešnjavi, ker imamo vsaj ogrodje; podrobno razvrstitev dela pa, če je potrebno, lahko izpreminjamo, kakor se nam zdi.

d) Imej vedno pri roki beležnico ali pa kartoteko, kamor zapisuješ vse, kar se tiče gospodinjstva. Na ta način lahko obdržiš na vajejih še tako veliko in raznolično gospodinjstvo, razbremeniš možgane in ne pozabiš na kaj važnega, kar bi se ti sicer včasih hudo maščevalo.

e) Vedno misli na to, kako se že naprej ognesh nepotrebne delu in stroškom, ki so največkrat le posledica neprevidnosti in nepremišljenosti. Na primer:

Nalašč za brinetke . . .

Kako dolgo že čakajo brinetke na svoj Special-Shampoo Zdaj imajo Brunetaflor, ki povzdigne lepoto kostanjevih las. Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lasje dobe krasen blesk in čudovit lesk. Nenevadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez
sode in kemičnih
barvil

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

BRUNETAFLOR

Če lupiš krompir in snažiš zelenjavo na papir, ne zamažeš mize in se ne mučiš s pobiranjem olupkov.

Če stepaš z blagom prevlečeno pohištvo skozi vlažno krpo ali če jemlješ pepel previdno iz peči, si ne zaprašiš stanovanja in delo si prihraniš.

Če imaš vrv za perilo in lesene škripce spravljene v vrečici, jih ne boš iskala pa vedno bodo čisti.

Če imaš škarje, svinčnik in druge reči vedno na določenem kraju, jih ne boš iskala, kadar jih potrebuješ.

Če zakrpaš obleko ali perilo z novo krpo, ti ne bo treba kesneje krpiti zopet stare krpe, ki se kaj hitro raztrga.

Če postavljaš metlo, omelo in krtače s ščetinami navzgor, bodo dalje časa trajali, itd.

Za praktično ureditev gospodinjstva ni splošno veljavnih predpisov, ker je vsako gospodinjstvo odvisno od življenjskih pogojev posamezne družine in od raznih drugih reči. Gospodinja, ki hoče kreniti po omenjenih načelih v novo smer, mora začeti samostojno misliti. Vsaka gospodinja si mora sama poiskati na-

čin, kako si bo boljše in smotrnejše uredila svoj dom, da si olajša delo v njem.

Ta navodila so le utrinki, ki naj pri vas, gospodinje, vzplamte v pametne misli.

A. P.

(Dalje prihodnjič.)

Jedilni list za teden dni.

Ponedeljek.

Opoldne: 1. Goveja juha z zdrobovimi žličniki. 2. Govedina. Krompir v pikantni omaki (297). 3. Dušena jabolka.

Zvečer: 1. Riževo meso. Solata.

Torek.

Opoldne: 1. Suha juha s kruhovimi cmokci. 2. Prekajena svinjina. Krompirjev piré. 3. Buhte.

Zvečer: 1. Prekajena svinjina. 2. Buhte. Kompot.

Sreda.

Opoldne: 1. Francoska juha (27). 2. Nadevane telečje prsi. Krompirjev piré. Špinača.

Zvečer: 1. Polenta z mlekem ali s kavo.

Četrtek.

Opoldne: 1. Goveja juha s fritatami. 2. Govedina. Čebulna omaka. Zmečkan krompir. Sadje.

Zvečer: 1. Jetrni riž. Solata.

Petek.

Opoldne: 1. Porova juha (37). 2. Pečena riba. Pečen krompir. Mešana solata.

Zvečer: 1. Zdrobov narastek. Kompot.

Sobota.

Opoldne: 1. Možganja juha z opečenimi kruhki (4). 2. Šunkne palačinke (80). 3. Češpljev kompot.

Zvečer: Močnik.

Nedelja.

Opoldne: 1. Goveja juha z jetrnimi cmoki. 2. Govedina. Paradiznikova omaka. Dušen riž. 3. Flancati.

Zvečer: Slaniki z jajcem (139). 2. Flancati. Kompot.

*

Jetni riž. V ponvi ocvremo na kocke zrezane slanine, na kateri zarumenimo na drobno narezane če-

bule. Nato pridenemo $\frac{1}{4}$ kg riža, ki ga nekaj časa pražimo, dodamo nato sesekljanega peteršilja, popra in soli, potem pa zalijemo z dvakrat toliko vode ali juhe, kakor je bilo riža, in dušimo riž do kraja.

Posebej pražimo telečja jetra (ali svinjske ledvice), ki jih potem stresemo med riž in vse skupaj še malo časa dušimo. Do kraja solimo, šele preden riž serviramo, sicer postane jetra trda.

A. P.

Opomba. Številke v oklepajih pomenijo zaporedne številke receptov naše knjige «Kako naj kuham».

Najstarejši ljudje

žive v Bolgariji. Umetnost dolgega življenja pa ni monopol bolgarskih kmetov, ki dočakajo zato tako visoko starost, ker uživajo zdravo hrano, ki omogoča pravilno delovanje prebavnih organov in neprestano zdravo tvorbo krvi. Če pa kaj ni v redu, poskrbe nemudoma, da se ti organi na naraven način dodobra očedijo, da se tako rekoč prebavni in krvotvorni stroj očisti. Tudi mi to lahko storimo! Seveda — če hočemo! Zakaj vse pogoje imamo!

Ampak samo od sebe to ne gre. Vsaj nekaj je treba storiti, če nečemo, da prezgodaj ne onemoremo, da se prehitro ne postara-

mo in da ne postanemo za življenje nesposobni. Koliko vidimo pri nas ljudi, ki se plazijo okrog z vdrtimi lici in drgetajočimi nogami, postave, v katerih se zdi, da duša, življenjska moč, samo še dremlje. In ponajveč je temu vzrok slabo prebavno delovanje želodca, zaprtje in slabo delovanje črevesja, katerih posledica je telesna napetost, zgaga, glavobol, nespečnost, pehanje, kar vse potem dela človeka slabe volje, tesnobnega in nervoznega.

In žal le prevečkrat opazimo, da so posledice vseh teh pojavov, če jih zanemarjamo, bolezni na mehurju in hemeroidi, srčna oslabelost in zamaščenje, bolezni na ledvicah in nazadnje veliko prezgodnje poapnenje žil, vidimo pa tudi, da se lotijo organizma, ki ima takšne hibe, vse mogoče bolezni. Preizkušeno sredstvo proti temu pa je temeljito očiščenje prebavnega aparata, nakar se kri obnovi in krvni obtok na naraven, neškodljiv način uravna. Za to so najboljše tako imenovane spomladanske kure. Posebno razširjen in splošno priljubljen je v ta namen domači Planinka čaj, ki ga pripravlja lekarnar L. Bahovec v Ljubljani iz tudi že v inozemstvu priznanih jugoslovanskih planinskih zdravilnih zelišč.

Nekatere od številnih

izjav

*slavnih pevcev
in umetnikov*

Kaiser *jevih*
prsnih karamelak:

Gledališka
umetnica
Hansi Niese
Wien:

Vaše Kaiser-jeve prsne karamele so izvisne! Rahljajo in ovlažujejo — tako, da se kmalu lahko govori o dobrem učinku.

Priporočam jih najbolje.

Hansi Niese.

Rad Vam potrjujem, da so mi prikašlju, hripavosti in kataru vedno pomagale Vaše Kaiserjeve prsne karamele. Wien, 1932.

Alfred Piccaver, drž. opera, Wien.

VARUJTE svoj obraz proti kožni rdečici, kožnim razpokami, počeni koži, nadležnim in kazečim pojavom, ki so posledica mrzlega vremena.

Samo ena lepota krema, ravnotako zdrava kot učinkujoča in v svojem učinku vedno enaka

CRÈME SIMON

napravi Vašo kožo globko in obvarje njej sljaj in mladostno svežost kljub strogosti zime. Pazite strogo na navodilo za uporabo. Zjutraj in na večer namažite na še od umivanja vlažno kožo malo

CRÈME SIMON
SIMON PUDER
SIMON MILO

**NOVI
POKLICI**

Vzgoja k podjetnosti.

Če hočete svojemu otroku dati dobro doto, ga vzgajajte k podjetnosti. Nobena reč na svetu ne pomore k napredku tako kakor podjetnost. Zlasti sinovom je potrebna taka vzgoja.

Če je človek podjeten, ne pozna odvisnosti. Nikoli ne bo tiščal vrbca v rokah, če bo videl, da lahko ujame goloba. To je lepa narodna prispevka, in kdor se po njej ravna, ni mevža, ki se vlačí od praga do praga in prosi pomoči, ampak si zaviha pokave in si prisluži nekaj denarcev.

Zakaj ji je tako mučno, kadar se mora smejati?

Ker ni o pravem času mislila na nego svojih zob! Ker ni vedela, da samo to, če si „čisti zobe“, še ne nudi zadostnega varstva proti zobnemu kamnu! Zobni kamen, nevarni sovražnik tudi najbolj zdravih zob, jim grozi – a ne le to, lahko je včasih tudi vzrok, da jih izgubite. Negujte torej zobe s Sargovim Kalodontom!

Pri nas vsebuje samo Sargov Kalodont sulforicinov oleat po Dru. Bräunlichu, ki tako uspešno deluje proti zobnemu kamnu. On odpravi polagoma zobni kamen in ne pusti, da bi se napravil drug.

Veselje nad čistimi, zdravimi zobmi si ohranite, ako uporabljate za čiščenje

Pravilna zobna nega je tale:
po 2x na leto k zobnemu zdravniku
na pregled,
po 2x na dan Sargov Kalodont

KALODONT

Proti zobnemu kamnu

Te potem vtakne v kupčijo, pa mu je malo mar milih darov in šefov!

Dekliške roke so seveda sposobnejše za druge reči. V vsaki večji vasi bi lahko bila vezilja, ki bi predtiskavala sosedam za majhen denar lepe vzorce na blago in jim kazala, kako se ti vzorci vežejo. Za bogatejše neveste pa bi lahko navezla cele bale. V Črnem vrhu živi stara žanjica. Vsa je upognjena in zgarana. Z veliko težavo si je bila prislužila toliko, da si je kupila šivalni stroj. Sosede so se ji smejale: «Čemu ti bo na kmetih šivalni stroj, ko imamo mojšker dovolj.» Naša Micka pa je bila kar tiho. Zdaj pa hodijo k njej prijateljice izza mladih nog, s katerimi je skupaj žela, in jo prosijo milih darov. Ko je Micka prenehala žeti, je pričela šivati. Delala je z vso ljubeznijo in vso požrtvovalnostjo, da je dandanes edina šivilja, ki ima v okolišju kaj dela, ker dela lepo in poceni. Tudi ona je bila v mladosti podjetna. Ni videla samo današnjega in jutrišnjega dne, ampak vse stare in zgarane žanjice. Vedela je, kakšna usoda čaka človeka, ki v mladosti s trdim

delom razmeroma dobro zasluži, na stara leta ga pa vse zapusti, češ, saj si dosti zaslužil, ko si bil mlad. Micka je videla pred seboj sivo starost, zdaj pa ji dajejo najtrdnjeji kmetje v šolo svoje hčere. Pa še dobro plačajo, v denarju in v blagu, da lahko Micka čisto lepo živi.

Če ima otrok že zarana vzgojo k podjetnosti, ne bo prav težko živel. Seveda je dobro, če ima poleg vzgoje tudi dober zgled. Vedno in pri vsakem dejanju se mora Vaša hčerka spomniti, da mora biti vsak dinar zaslužen in cenjen. Največje spoštovanje pa je za denar – promet. Denarja ne smemo nikdar brez potrebe zapraviti, ampak ga moramo vedno porabiti za novo kupčijo, in najsi bo ta še tako majhna. Kdor se pri majhnem navadi, pri velikem ravno prav zna.

Številne so panoge, v katerih se lahko udejstvuje Vaša hčerka, da si samostojno služi denar. Treba je samo, da pove ljudem, kaj zna, da jim pokaže sadove svojega dela, pa pridejo sami ponjo.

Nekoč sem šla po hodniku velike hiše, kjer je bilo vse polno pisarn. Pri oknu so stale tri kontoristke in se pogovarjale med odmorom. Ena izmed njih pravi: «Pomisli, moja sestra zna tako dobro pisati na stroj, da me že zdaj prekaša. Pa ni hodila v nobeno šolo. Jaz sem jo naučila na očetovem stroju.» Pa se ustavi pri dekletih gospod, ki je prav tedaj mimo šel in to slišal: «Recite sestri, naj se takoj oglasi v moji pisarni.» Gospodična, ki je sama slovela kot ena najhitrejših strojepisk, je obstrmela. Drugi dan je bila že njena sestra sprejeta z lepo plačo. Ako bi bila le malo bolj podjetna, bi bila lahko že prej sama stopila v kakšen urad in se ponudila v službo.

(Dalje prihodnjič.)

Pomnite,

da ste dobile za to leto že tri številke «Žene in doma». Nekatere še niste nakazale naročnine za prve tri mesece.

Prosimo!

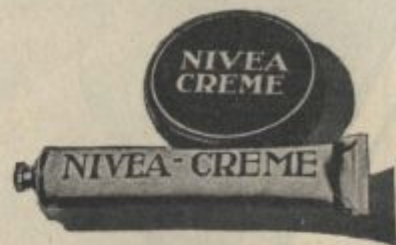

Gotova. Zdaj pa NIVEA

Namažite se nalahno.

To zadostuje. Potem od domačih opravil ne ostane nobena sled. Roke Vam dobe nežno, kakor žamet mehko kožo in negovan videz, da ga boste kar veseli.

Nivea-Creme prodere čisto v kožo, ne da bi se koža količkaj svetila.

Varčna žena, steber družine

Predpogoj rodbinske sreče je harmonija med obema zakoncema, vzajemno zaupanje v vsakem oziru. To velja tudi v denarnem oziru. Zato je zelo važno, da živita mož in žena v slogi tudi, kolikor gre za izdatke za materialne potrebe.

Kakor pa zakon poleg svojih solčnih strani nalaga zakoncema tudi dolžnosti in samozatajevanje, se morata mož in žena zavedati, da ne živi vsak samo zase in za drugega, ampak da jima zakon nalaga tudi skrb za bodoče pokolenje, v katerem bosta oba živela naprej. Saj je nesmrtnost najvišja želja obeh zakoncev, zato morata oba delati nato, da svojim otrokom zasigurata najprijetnejše življenje. Mislita pa naj tudi na svoja stara leta in naj si ustvarita predpogoje za srečno življenje v starosti.

Izpolnitev vseh teh želja Vam omogoča smotrno varčevanje, s katerim naj bi začela že dekleta, zlasti ona, ki stanujejo še pri starših in že služijo, da si iz svojih prihrankov pozneje kupijo balo; zakonci pa naj mislijo nato, kako bodo prihranili denar za doto svoje hčerke, za zasiguranje študija sinu, za otvoritev trgovine itd. Tudi otroke treba že vzgajati k varčevanju in jim pokazati, kako iz malenkostnih zneskov lahko v nekaj letih prihranijo toliko, da si olajšajo vstop v življenje. Kako vesel bo vsak otrok domačega hranilnika, zlasti čimbolj bo v njem žvenketalo in čimbolj se bo bližal dan izpraznitve, ko se bo vsebina pripisala njegovi hranilni knjižici. Kdor prišteje dnevno le 1 dinar, bo v 20 letih pri 6 % obrestih nabral 15.973 di-

narjev. Za ta denar si lahko nevesta kupi pohištvo za dve sobi in kuhinjo, visokošolec bo pa lahko dobro leto študiral. Drugi si bodo našli drug smoter, radi katerega bodo štedili, in nikomur ne bo žal, ako misli poleg sedanjosti tudi na bodočnost. Če bo žena varčna, bo gotovo dosegla isto tudi pri možu, tako da je s tem podan temelj za srečen zakon.

K zavodom, ki sprejemajo predvsem take hranilne vloge, prištevamo v prvi vrsti hranilnice, od katerih je največja Mestna hranilnica ljubljanska in pri katerih je že po njihovih pravilih za vlagatelja izključena vsaka izguba.

Pri teti Marici in njenih putkah.

(Nadaljevanje.)

«Sedaj pa recimo, teta, da imam veliko jato kokoši, ali je vseeno, koliko petelinov imam vmes?»

«Zaradi oploditve so petelini potrebni. Toda mnenja o tem, koliko naj jih imamo, so dokaj različna. Veš, tudi kokoši so živa bitja in je ravnanje z njimi tesno navezано na osebnost. Čitala sem že, da so imeli nekje za sto kokoši enega petelina, drugod pa samo za osem putać. Vsekakor pa so nepotrebni petelini breme, ki samo žro in nič ne koristijo.

Opazovali so nekoč petelina, ki je v treh urah 38krat kopčal. Ena oploditev pa zadostuje za kakšnih devet dni. Seveda moramo paziti, da se petelin ne izčrpa. Zato moramo skrbeti, da druge kokoši ne prihajajo v bližino. Potem bo zadostoval en petelin

pri lažjih vrstah za 15, pri srednjih vrstah za 10 in pri težkih vrstah za 8 kokoši. Če imamo našo jato na tesnejšem prostoru, potrebujemo več petelinov, kakor če žive kokoši na planem. Petelini se v ozkih razmerah jako zrede in postanejo leni. Potem je pa pri kakšni 25glavi jati srednjetežkih kokoši bolje imeti tri peteline kakor dva, ker bi se samo dva med seboj preganjala in motila.»

«Ali imamo lahko petelina kar prosto med kokošmi ali ga moramo pustiti ločenega od jajčarič?»

«Že zdavnaj so ugotovili, da petelin na nesnost posamezne kokoši nima nobenega vpliva. Jajčaričam celo škoduje ter jih moti. Tudi se neoplojena jajca drže mnogo dalje kakor jajca, ki imajo kal. Ta se lahko prične pri ugodni temperaturi razvijati, potem zopet pogine, in jajce prične gniti.»

(Dalje prihodnjič.)

J. J.:

Vrtna dela meseca marca.

Marcu pravimo tudi sušec, zato ker se ta mesec zemlja osuši. Vrtnarica pa ne čaka tako dolgo, da bi se zemlja popolnoma osušila, ker bi prvič zamudila preveč časa, in drugič, ker v vlažni zemlji vse najbolje rase. Zato začne obdelovati že napol suho zemljo. Izjemo pozna samo pri težki, ilovnati zemlji, ki postane ob mokrem obdelovanju kepasta in se ne zrahlja.

Nekatere gospodinje imajo posebno veselje s tem, da obdelajo in pripra-

Poročila se je naročnica gospodična Adela da Damoseva z gospodom Jožefom Pogorelcem iz Kragujevca.

Iskreno čestitamo!

vijo za setev in saditev takoj ves vrt. To kaže sicer marljivost in strem-ljenje po redu, toda na vrtu to ni vedno umestno, kajti čez tedne in morda celo mesece se zaplodi po gre-dah plevel. Na vsak način pa mo-ramo (če tega še nismo storili) pri-praviti čimprej nekaj najlepše zem-lje in vsejati vanjo, ako nimamo tople grede, kar najhitreje: solato berivko, zgodnjo solato za sajenje, špinačo, peso (jedilno in krmilno), korenje, dišavnice (peteršilj in zeleno), red-kvice, radič, kolerabo in zelje. Se-jemo pa tudi že lahko grah in po-sadimo čebulček. Krompir sicer tudi že lahko sadimo, toda rasel nam pred aprilom, dokler ne postane zemlja

Za spomladansko zdravljenje,

čiščenje krvi in
pri slabi prebavi
uporabljajte znani

PLANINKA ČAJ BAHOVEC

Pristen je le, če nosi:

- 1.) zaščitni žig,
- 2.) ime proizvajalca: Apoteka Mr. Bahovec, Ljubljana,
- 3.) paket mora biti vezan in plombiran.

Torej za spomladansko zdravljenje samo pravi:

PLANINKA ČAJ BAHOVEC, LJUBLJANA

Oglas reg. br. 76 z dne 5. II. 1932.

Pri Vašem dnevnem delu se lahko prehladite in pogostoma nastane iz takega „nedolžnega“ prehlajenja — resna dolgotrajna bolezen. Vsled tega vzemite takoj po prvih znakih sve-tovnoznane ASPIRIN tableta z Bayerjevim križem.

ASPIRIN

V. z. •JUGEPA• k. d. Zagreb, Gajeva 32. Oglas je registr. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

gorka, ne bo. Zato nam zgodnjo saje-nje nič ne koristi. Pač pa pridobimo na času tedaj, ako ga pustimo pred-kaliti. V to svrhu denemo gomolje v tenkih plasteh (ena sama vrsta go-moljev) na svetlejši in gorkejši pro-stor. V tem primeru zrastejo gomoljem močne in zelene oči (cime), ki na-daljujejo rast pozneje v zemlji. Za vrt so najbolj primerne zgodnje, vrt-ne vrste krompirja. To vrsto si pri-delamo doma na ta način, da vsa-dimo na lepem prostoru en sam go-molj, mu pustimo približno kvadratni meter prostora in rastlino pozneje pridno obsipavamo (seveda tudi ple-vemo in rahljamo). Rastlina nastavi mnogo korenin in gomoljev ter nam da obilo pridelka.

Za gnojenje vrta je najbolj pri-meren hlevski gnoj. Biti pa mora uležan, ker drugače zori šele v zemlji. To traja več tednov. Zaradi tega začne delovati sveži gnoj šele pozneje. Ako nimamo hlevskega gno-ja, pognojimo z umetnim gnojem, in sicer damo na ar (100 m²) po 2 kg amoniaka, 2 kg kalija in 2 kg super-fosfata.

Aho hočemo pridelati doma seme-na, vsadimo zdaj lepe lanskoletne korene pese, korenja, peteršilja in zelene z nepokvarjenimi srci in glave zelja, ohrovta itd. s koreninami. Pa-ziti pa je treba, da stojijo vrste vsak-sebi, ker pride drugače cvetni prah z ene sorodne vrste na drugo in se s tem seme pokvari.

Marca meseca moramo vsejati tudi semena vrtnih cvetic.

Prospeh in zdravje

svojega dragega deteta
najlaže dosežete, če
ga hranite z znanim
redilnim sredstvom

Zamako

Naravna in okusna
hrana iz naravnega
hribovskega ovsa, ki
se prav lahko uživa.
Zahtevajte brezplačni
vzorec in navodila od

Paracelsus
k. d., Zagreb 3

Na veselicah

se lahko samo zdravi ljudje dobro imajo. Če ste kolikaj prehlajeni ali če Vas tudi samo malo glava ali pa zob boli, že Vam je zabava pokvar-jena. Če se hočete temu ogniti, vzemite, kakor hitro se pokažejo prvi znaki zgoraj omenjenih bolezní, eno ali dve aspirinovi tableti, pa boste takoj zdravi.

Modni
atelje

VERA

NEBOTIČNIK, 6. nadstropje

LJUBLJANA
GAJEVA ULICA 1

Telefon številka 24-63

Eleganca
Točnost
Solidnost

Lepo vezana knjiga
bodi kras knjižnice
v Vašem domu!

Take vezave
Vam oskrbi,
od preprostih
do najfinejših,

Knjigoveznica

Jugoslovanske tiskarne

r. z. z. o. z.

Ljubljana, Kopitarjeva ul. 6/II.

Prsni čaj

„Triglavská roža“

pri vseh pljučnih obolenjih, zlasti
pri kašlju, bronhijalnem katarju,
hripi, naduhi, vnetju sapnika.

Pospešuje tudi presnovo. Pospešena presnova skrajša
proces zdravljenja. „Triglavská roža“ se dobi v vsaki
lekarni in le v originalnih zavitkih po Din 17—.

Naročila sprejema „Triglavská roža, Ljubljana,
poštni predal št. 3.

Odobreno od ministrstva za soc. politiko in narod. zdravje S. 20 542/33.

Otroška
moka

NESTLE

posebno redilna.

Kakor boža-
joč okvir
okrog drago-
cene slike je
praktičen in
lep dežnik.

Seveda samo,
če je prvo-
vrstno blago,
s katerim Vam
postreže
t v r d k a

L. MIKUŠ, LJUBLJANA

Na drobno! Mestni trg 15. Na debelo!

Ustanovljena leta 1839.

Naročnina za list s krojno prilogo in 5 gospodinskih knjig: za vse
leta Din 105—, za pol leta Din 54—, za četrletna Din 27—; za Ame-
riko in inozemstvo dolarjev 5—; za Italijo Lit 50—.

Posamezna številka Din 5—, krojna priloga Din 2—, gospodinska
knjiga Din 30—.

Deset broširanih leposlovnih knjig Din 100—. Vezava teh knjig
Din 60—.

Izhaja vsakega 1. v mesecu. Odgovorna za izdajateljstvo, uredništvo
in upravnništvo Rija Podkrajškova.

Uredništvo in uprava v Ljubljani, Dalmatinova ulica 10/I.
Rokopisi se ne vračajo.

Tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani
predstavnik Miroslav Ambrožič.

Pri plesu

49

49

69

69

69

149

149

Najveće zadovoljstvo na plesu - elegantne cipelice od svilenog atlasa. Možete ih dobiti u boji Vaše plesne haljine.

Bata

Ne muči se!

Schichtov

RADION
pere sam!